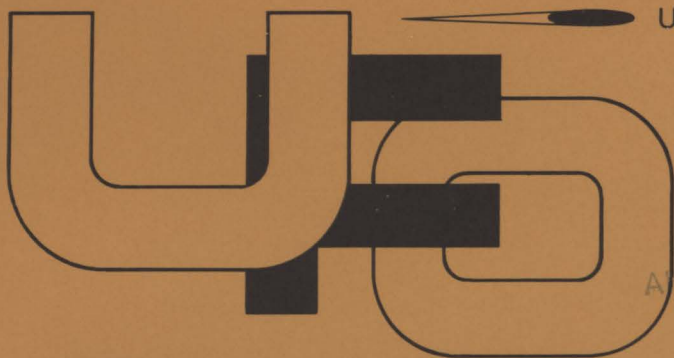

UNIDENTIFIED
FLYING
OBJECTS

NR 4 1978

ARBETSGRUPPEN FÖR UFOLOGI

INFORMATION

ISSN 0346-3540

Så här föreställer man sig en skog av avlyssningsantennor på månens baksida, redo att mottaga meddelanden från andra civilisationer. Se vidare sidan 20!

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomenen, Organ för Riksorganisationen UFO-Sverige. Utkommer med 6 n./år.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30.

I redaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Thorvald Berthelsen – Bevakning av utländska publikationer, textbearbetning m.m.

Övriga medarbetare:

Olle Ohman, Jan Lind, Jan-Ove Sundberg, Carl-Anton Mattson, Lars Nilsson, Florent Sickenga, Christina Thornesköld, Svante Löfgren.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

UFO-information:

Trycks och utges av UFO-SVERIGES kansli
Box 16, 596 01 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0 UFO-Information 50 kronor helår.

Innehållsförteckning

Ur led är tiden – vrid den rätt igen! ...	3
Hjälmprydda gudar och flygande farkoster!	4
Makar såg vitt ljusklot vid två tillfällen .	6
Femtio små gröna män	7
Conisbrough-fotot	9
Vi är släkt med invånare på andra planeter	11
Är UFO:s utomjordiska maskiner?	12
Österrikiska Graz skådeplats för märkliga himlafenomen	16
Kan människan rädda sig själv ut ur labyrinten?	19
Förbryllande signaler från rymden sänds till oss	20
Familj såg ett UFO landa vid sjön Lagoa Negra	23
Underliga ljus cirklade mot Kustångare	24

Bomullströjor med UFO-Sveriges emblem

De bomullströjor (T-shirt) med UFO-Sveriges emblem som såldes på riksstämman kan även beställas per post. De finns i storlekarna S=liten, M=medium och L=stor.

Kostnaden är 23 kronor styck och innefattar porto och emballage. Tio stycken kostar 210 kronor. Beloppet för önskat antal inbetalas på postgirokonton 74 51 90-9 Köpings UFO-förening.

OBS! Glöm inte ange storleken!

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO-SVERIGE, Box 16, 596 01 Skänninge.

UFO-information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift – redigering, planering tryckning m.m. – sker ideellt och oavlönat.

För artiklarna svarar författarna.

UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-intresserade.

Artiklar och övrigt material från denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansv. utgivare.

OM DU FLYTTAR:

- 1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för inländsk tidning", samt meddela din nya adress.
- 2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Information enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostnaden för präglingen av den nya adressplåten.

Brevvän sökes med intresse för parapsykologi, UFO, döden, gamla kulturer, universum och förändring av samhället m.m.

Svar till:

Ung säregen. D.t.k.

OBS!

Prenumerationsåret på UFO-Information är fr.o.m. 1 jan.–31 dec.

Ur led är tiden – vrid den rätt igen!

Kanske finns det UFO:s som flyger med fri energi? Kanske fanns den redan för flera tusen år sedan eller också har den uppfunnits på nytt i vår tid. Inte vet jag, men nog är det väl ändå ganska bedrövligt att våra politiker inte tar vara på de resurser, som finns dokumenterade.

Hur många enkla och välbekräftade saker från förgångna tider har egentligen glömts bort i "ekonomins intresse"? Ja, det är en sak man bara kan ana sig till. Och hur många patenterade uppfinningar ligger inlåsta och uppköpta av firmor, som gör stora pengar på att inte låta allmänheten få del av dem? Det krassa ekonomiska tänkandet verkar här som en effektiv broms på vårt framåtskridande. Var och en bör exempelvis kunna inse, att dagens bilmotor inte borde se ut som den gör.

Under årens lopp måste det helt enkelt ha kommit fram många tankar och idéer om hur bilen skall kunna drivas fram bättre än vad som nu sker och på ett för människa och miljö mindre skadligt sätt. Jag är säker på att det i skrivbordslådor och bankvalv förvaras åtskilliga dokument och utkast, som bilfabrikanterna nog skulle kunna använda sig av men som de föredrar att hemlighålla av den enkla orsaken att de vill förtjäna så mycket som möjligt på det system de redan har.

Nej, man vill inte investera i nytänkande, något som oljebolagen tacksamt noterar. Sålunda drabbas den enskilda människan i form av dåliga produkter, som hon tvingas köpa i brist på annat.

Varför tar man inte tillvara den visdom, som ges i gamla källskrifter? Varför provar man inte på nytt gamla, hållbara idéer i stället för att tillverka ofta mångdubbelt dyrare saker, som visserligen tjänar samma syfte men som merendels är betydligt sämre till sin funktion.

Låt oss ta ett annat exempel: örtmedicinen! Varför försöker man tvinga människor att inta kemiska preparat som ger diverse biverkningar? Är inte skälet helt enkelt att den enskilde konsumenten skall lämna sina pengar till storbolagen, i det här fallet till läkemedelsindustrin? Biverkningarna - ja, de är ju ur läkemedelsbolagens synpunkt endast att se som ett positivt resultat, då de ju därigenom får möjlighet att sälja ytterligare en del preparat, som också de i allmänhet har skadlig inverkan på organismen. Det verkar som om de styrande myndigheterna vill lägga beslag på våra sista slantar, innan vi definitivt faller offer för den teknik vi själva tvingats skapa. "Tvingats" av den anledningen att hårt åtstramade ekonomiska tyglar styrt oss åt det håll de härskande krafterna vill ha oss.

Hur många duktiga människor har inte slagits ut av det rådande ekonomiska systemet? Det kan vara

fråga om människor, som kanske skulle ha haft lösningen på morgondagens samhälle redan i dag. Men för att överleva har de tvingats in i andra, mindre betydelsefulla uppgifter, där deras talang och kreativa förmåga inte får göra sig gällande.

Det är ganska naturligt, att det samhälle vi lever i knappast kan fungera med de "lösningar" och strukturer, som det arbetar med. Socialiseringsraset har till den grad skadat individerna (utan att den enskilde kanske är medveten om det!), att samhället nu inte längre orkar eller ids ta nya tag för att se över sina resurser. För att använda ett vulgärt ord, men finns det verkligen något annat som täcker begreppet: alla skiter i allting! Ingen tycks vilja ta ansvar för nedbusning och nedskräpning. För inte länge sedan var exempelvis den svenska fjällvärlden ännu något av ett paradys för vandrarna. I dag klagar samerna bittert över att deras heliga platser besudlas av människobajs och snuskpapper, och vanliga hederliga vandrare flyr förskrämda från raststugorna, där nedskräpningen ofta är maximal. Varför?

Uppkäftighet, lättja, ovilja i största allmänhet bland ungdomar accepteras och till och med uppmuntras.

Man frågar sig: hur skall dessa människor, som nu växer upp, kunna ställa till rätta och ordna upp för framtiden på ett sådant sätt, att människorna får en chans att överleva? Jag tror inte det går, om inget radikalt görs eller tvingas fram i avsikt att ändra moraliska och andliga värderingar. Men ungdomarna i dag lyssnar inte på varningar och har väl egentligen aldrig gjort det. Därför börjar det nu brännas i baken!

Att nedbusningen fått sådana proportioner i västvärlden kan bl.a. tillskrivas den glorifiering, som sker på bio, i TV och massmedia, av det totala våldet. Man hyllar helt enkelt våldet och förhålligar allsköns krigshjältar och "hårdingar". Kändiskulturen är skadlig genom att den konkret uttrycker det mer eller mindre uttalade våld, som kändisen måste ta till för att nå sin position.

I vissa fall, exempelvis inom ishockey och boxning men också på många andra områden, är våldet legaliserat och berömvärt, i andra fall anses det föraktligt och straffas.

Är det underligt att människorna blir kluvna till sinnes och inte vet sin plats i tillvaron. Vad är rätt, vad är fel?

Ni som sitter med makt och möjlighet att förändra omvärlden till det bättre, gör något, men gör det snabbt! Det måste kanske bli en besk medicin att svälja. Men man vänjer sig säkert. Det har man gjort tidigare!

Jonzon

DET FORNTIDA CEYLON:

Hjälmprydda gudar och flygande farkoster!

TEXT OCH BILD: CARL-ANTON MATTSSON

UFO-Informations "resande reporter" Carl-Anton Mattsson har tidigare bl.a. berättat om Mexicos pyramider. Det är hans intresse för gamla kulturer och kanske speciellt forntidsteknik, som driver honom ut på långväga och annorlunda semesterresor. Den här gången berättar han från sin resa till Sri Lanka.

Jag gjorde denna resa till Sri Lanka (Ceylon) för att studera vad landet är berömt för - nämligen forntida högt stående kulturer. Dessa har efterlämnat magnifika byggnadsverk från svunnen tid. Vad som mest imponerar på oss västerlänningar är de väldiga "dagobas", som är mellan ettusen och tvåusen år gamla. De är relikgömmor, som är över hundra meter höga och de som är restaurerade syns på långt håll som väldigt kritvita torn högt över den omgivande djungeln.

Andra är nervittrade, så att det tegel, som de fordom byggdes av, är blottlagt, och de syns som tegelröda kullar. En tredje kategori har övervuxits av träd och buskar och ser ut som skogsklädda berg.

Den 100 meter höga Ruvanveli seyadagoban i forna huvudstaden Anuradapura är restaurerad och bär vittnesbörd om den högkultur som redan 500 år före Kristi födelse började uppbyggas för att blomstra i 1.500 år framåt.

Denna dagoba och tempelgården omges av en mur med 220 vaktande elefanhuvuden. De är i naturlig storlek, vart och ett skulpterat ur ett enda stenblock med en utsökt skicklighet. Detta byggnadsverk är 2.000 år gammalt.

Anuradapura var redan i slutet av 400-talet f.Kr. en storstad och även landets huvudstad. Här fanns breda gator och ett "gatukontor" med över tusen anställda. Den var på den tiden utrustad med vatten- och avloppsledningar. Kungens palats var t.o.m. utrustat med vattentoalett, som fortfarande finns kvar. Dessa, som vi tror, moderna uppfinningar av vår tid fanns redan då och i Mohenjo Daro och Harappa i Pakistan fanns de förresten redan 3.000 år f.Kr.

Anuradapura hade då en miljon innevånare och var en av Asiens största och viktigaste städer. Idag är den som en jättestor park med massor av praktfulla ruiner utspridda mellan träden.

På 800-talet e.Kr. invaderades Anuradapura av tamiler från Indien och dessa lät bränna ner hela denna fantastiska stad. Oskattbara kulturella värden gick till spillo och mycket av den tidiga historien gick också förlorad. Efter återuppbyggnaden av staden och fler invasioner med ytterligare förstörelse, beslöt man sig för att flytta huvudstaden till Polonaruva som var lättare att försvara. Detta gjordes i bör-

jan av 1.000-talet och den nya huvudstaden stod på sin höjdpunkt på 1200-talet, då den hade två miljoner innevånare och täckte en yta av 240 kvkm.

När man åker omkring på Sri Lanka blir man hela tiden påmind om den mängd sjöar som finns överallt. Det finns flera tusen. Nu är det emellertid så, att det bara finns en enda naturlig sjö på ön - alla de andra är konstgjorda! Börjar man se närmare på detta, finner man väldiga dammanläggningar överallt. Dessa är skickligt byggda för mellan 1.000 och 2.000 år sedan och är upp till tio meter höga.

En sådan damm är Parakrama samudra, som är 16 kilometer lång och finns i Polonavura. Det är ett verkligt gediget ingenjörsarbete som genomförts vid byggandet av denna stora damm. Om man tar i beaktande även dessa tusentals andra konstgjorda sjöar i landet förstår man storheten i de byggnationer som denna forna högkultur utförde.

En intressant sak är att jämföra forntida byggnader världen över, vars existens liknar varandra. Det finns även på Sri Lanka en pyramid som man hittar i Polonaruva (Satmahal prasada). Den är liksom de flesta pyramider i bl.a. Mexico, byggd i trappstegslika avsatser. Pyramiden har fyra sidor med sju avsatser. Den liknar även pyramidbyggnader i det gamla mayarikets forna huvudstad Tikal i Guatemala och även de imponerande ruinerna efter staden Angkor i Kambodja samt är uppförda ungefär samtidigt.

Bredvid denna byggnation ligger ett tusenårigt tempel med förvånansvärt exakt huggna stenblock i sina murar. Varje block är exakt hugget för sin plats i muren och alla block är olika formade och av olika storlek med vassa hörn. En del block är sex- eller sjukantiga och man förvånas över skarvarna mellan blocken där man inte ens kan sticka in en knivspets - så exakt är de ihopfogade. En del block i muren väger flera ton och liknande stenarbeten från förinkasperioden finns i Peru.

Här i Polonaruva hittar man också intressanta konstverk. I Tivana Image Husetemplet finns en målning, som uppges vara minst 800 år gammal, utförd i klara vackra färger - och som väcker en ufologs intresse! Den är målad av vattenlösliga färger och därför inte så beständig mot väder och vind, men en del finns ännu kvar. En mycket bra och tydlig kopia av målningen (se bildskiss) finns också i Archeological Museum i huvudstaden Colombo. Den är fem meter hög och två meter bred.

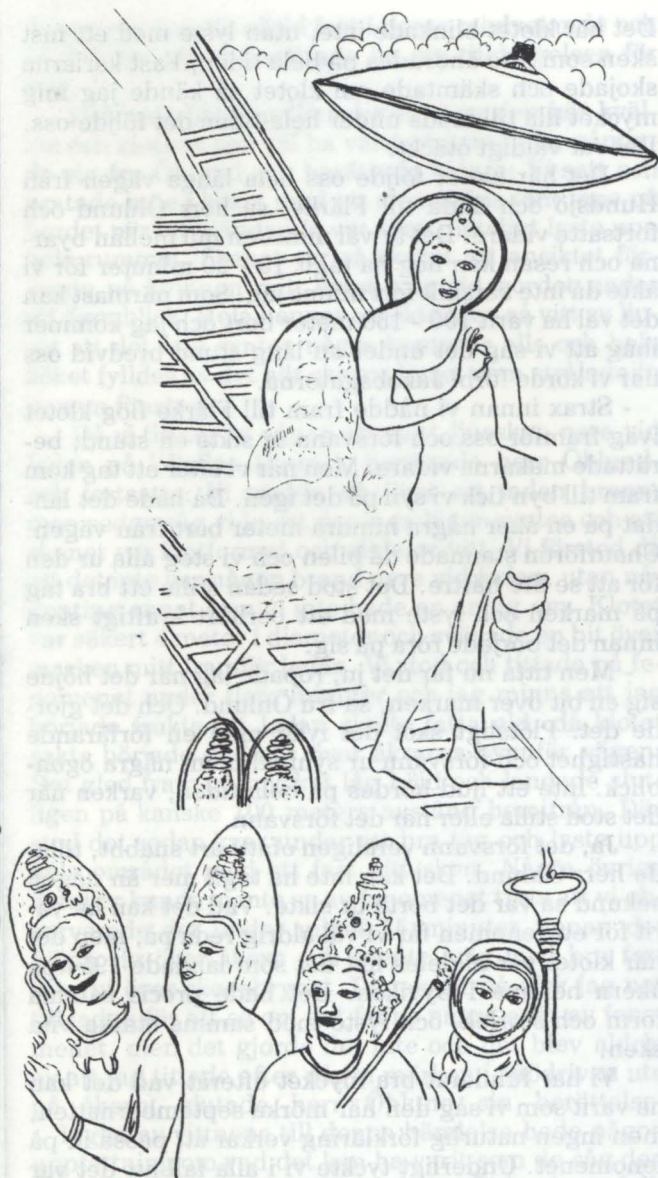
Enligt vedertagna tolkningar skulle det vara en gud som nedstiger från "Tivankahimlen" gående på en gyllene steg. Många anser att det skulle vara Budhas återkomst till människorna.

Dessa "gudar" har huvudbonader som kan tolkas

Makar såg vittflysklot vid två tillfällen små gröna män

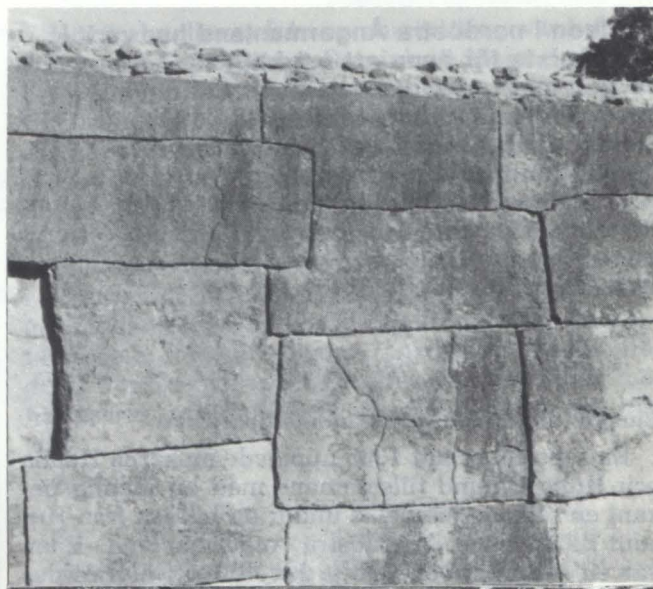
I Tivankatemplet på Ceylon hittade Carl-Anton Mattsson dessa målningar. Överst syns den flygfarkost, som i gamla skrifter benämnes vimaana.

Varje block är exakt hugget för sin plats i muren och många väger flera ton. Copyright: Carl-Anton Mattsson.

som hjälmar. Intressantast är dock föremålet ovanför mannen på den metalliskt glänsande stegen: ett diskusformat föremål som inte kan tolkas annat än som ett UFO!

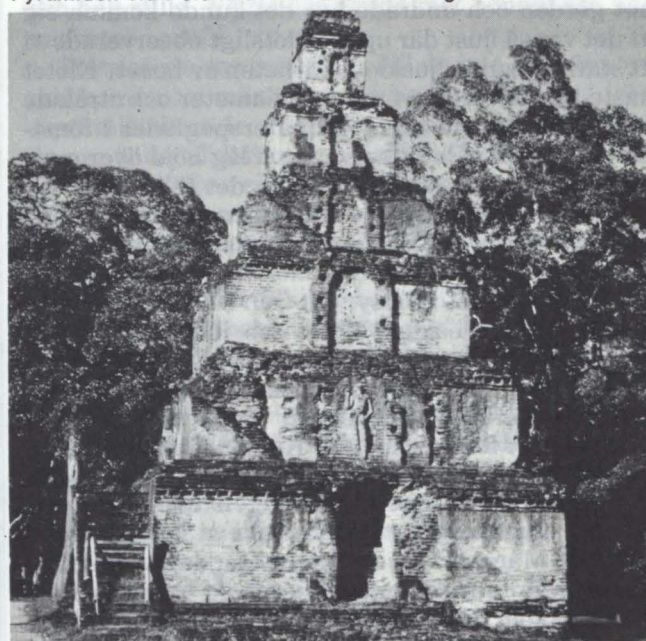
Man kan fråga sig vad Tivankahimlen innebär för något? Om Tivanka är något materiellt, uppstår frågan om det byggdes sådana flygfarkoster av människor på jorden - eller rör det sig om besökande från andra världar? Parallellerna är slående om man jämför med berättelser i andra religioner och mytologier. Gemensamt för alla är att dessa besökande, som människorna betraktade som gudar, kom uppi-

från himlen och nedsteg (läs landade) hos människorna. De levde och verkade periodvis bland den tidens befolkning och var goda läromästare inom bl.a. astronomi och matematik.

I detta tempel finns inte ett fåtal - utan en mängd av dessa hjälmprydda "besökande gudar" avbildade. Totalt hittade jag 101 stycken i olika utföranden och på olika målningar. Tyvärr var många av dessa avbildningar vattenskadade p.g.a. att templet tidigare varit utan tak under orostider på ön.

Pyramiden vid Polonaruva är över 800 år gammal.

Makar såg vitt ljusklot vid två tillfällen

TEXT OCH INTERVJUER AV ERLAND SANDQVIST

Byviken i nordöstra Ångermanland har varit skådeplats för ännu ett märkligt fenomen. I förra numret redogjorde Erland Sandqvist för bröderna Öhlunds iakttagelse 1949. Denna gång handlar det dels om ett vitt ljusklot som år 1954 landade på en åker i närheten av föräldrahemmet, dels om ett liknande klot som herr och fru Öhlund observerade elva år senare, 1969, på en bilresa mellan Rundsjö och Flärke.

Ljusklot följde bil från Hundsjö till Flärke

En septembernatt 1965 upplevde makarna Hanna och Hugo Öhlund tillsammans med en manlig bekant en sällsam händelse under en bilresa från Husum till Byviken i nordöstra Ångermanland. Bilen var en bensindrivna Jovett Javelin och den fördes av herr John Strömgren. Upplevelsen denna natt var så pass egendomlig att man än idag minns den mycket väl, och så här berättades den för mig av makarna Öhlund, som nu är i 70-årsåldern.

- Vi körde just förbi en ödegård i Hundsjö som ligger någon kilometer efter Gideå, och chauffören satt och berättade för oss att den gården var hans mors barndomshem. Då upptäckte vi att det lyste i alla fönster på gården och det var ju konstigt för där hade inte någon människa bott på många år. Chauffören saktade ner farten och vi satt alla och tittade upp mot gården och undrade hur det kunde komma sig att det var så ljust där uppe. Plötsligt observerade vi ett starkt lysande ljusklot i närheten av huset. Klotet måste ha varit minst 4 meter i diameter och strålade med ett skarpt vitt sken, som återspeglades i fönstren på gården. Klotet svävade på låg höjd över marken och när vi passerade började det följa efter oss bredvid vägen. Det flög hela tiden på mycket låg höjd och verkade följa terrängen allteftersom den ändrades. Ibland skymdes klotet av trädtopparna och ibland var det fullt synligt från bilen. Klotet följde tidvis något bakom bilen, och ibland jämsides, men det gick även före bilen några gånger, berättade makarna för mig, och fru Öhlund fortsatte.

- Chauffören skrattade och hade väldigt roligt hela tiden åt fenomenet och Hugo skämtade och sa att det var nog "Mälle Lindberg" som var ute och flög. Det var väl egentligen ingen dålig liknelse, för bara några veckor tidigare hade vi bevittnat den välkända Maranatapredikantens storslagna framträdande vid surströmmingsnatti i Örnsköldsvik. "Mälle" kom då svepande ner från himlen till festplatsen i en helikopter som strålade och blinkade.

Det här klotet blinkade inte, utan lyste med ett fast sken som inte ändrades på hela tiden, Fast karlarna skojade och skämtade om klotet så kände jag mig mycket illa till mods under hela tiden det följde oss. Det var väldigt otäckt.

- Det här klotet följde oss hela långa vägen från Hundsjö och ända till Flärke, sa herr Öhlund och fortsatte vidare. Det är väl minst en mil mellan byarna och resan kan nog ha tagit 15 - 20 minuter för vi åkte då inte särskilt fort minns jag. Som närmast kan det väl ha varit 100 - 150 meter bort och jag kommer ihåg att vi såg det under en lång stund bredvid oss när vi körde förbi Jakobsgatorna.

- Strax innan vi nådde fram till Flärke flög klotet iväg framför oss och försvann ur sikte en stund, berättade makarna vidare. Men när vi efter ett tag kom fram till byn fick vi syn på det igen. Då hade det landat på en åker några hundra meter bort från vägen. Chauffören stannade då bilen och vi steg alla ur den för att se lite bättre. Det stod sedan stilla ett bra tag på marken och lyste med ett oerhört kraftigt sken innan det började röra på sig.

- Men titta nu far det ju, ropade jag när det höjde sig en bit över marken, sa fru Öhlund. Och det gjorde det. Plötsligt sköt det iväg med en förfärande hastighet och försvann ur synhåll inom några ögonblick. Inte ett ljud hördes på hela tiden, varken när det stod stilla eller när det försvann.

- Ja, det försvann verkligen ofattbart snabbt, tillade herr Öhlund. Det kan inte ha tagit mer än någon sekund så var det borta ur sikte. Vad det kan ha varit för ett fenomen får vi väl aldrig reda på, men det här klotet var alldeles likt det som landade 1954 på åkern hemma i Byviken. Det hade precis samma form och storlek, och lyste med samma starka vita sken.

- Vi har funderat bra mycket efteråt vad det kan ha varit som vi såg den här mörka septembernatten, men ingen naturlig förklaring verkar att passa in på fenomenet. Underligt tyckte vi i alla fall att det var just då, och underligt tycker vi att det är än idag, slutade makarna Öhlund sin berättelse.

... "det här klotet var alldeles likt det som landade 1954 på åkern hemma i Byviken. Det hade precis samma form och storlek, och lyste med samma starka vita sken."

Ljusklot landade på åker i Byviken

En marskväll 1954 upplevde makarna Hugo och Hanna Öhlund tillsammans med en bekant någonting mycket egendomligt hemma i Byviken. Upple-

Femtio små gröna män

velsen ertsades för alltid fast i deras medvetande och på det här sättet berättade de om tilldragelsen för mig.

- Det hade blivit strömavbrott i byn den här kvällen och klockan kan väl ha varit omkring nio, påminde sig fru Öhlund och berättade vidare: Vi satt och pratade inne i köket med ett stearinljus tänd inne på bordet när ett bländande vitt sken plötsligt lyste upp hela rummet. Skenet var så skarpt att ansiktet försvann på kvinnan mitt emot mig vid bordet under ett ögonblick. Hela hennes ansikte blev så vitt av ljuset att det inte syntes några konturer alls och hela köket fylldes av det här skarpa ljuset som strålade in genom fönstret.

- Då vi tittade ut såg vi ett stort ljussken nere vid ladan på "Pelles åkern", berättade herr Öhlund, och fortsatte: Vi trodde då först att ladan brann, men sedan såg vi ju att det inga lågor syntes och att skenet var klotformat och alldeles vitt. Vi förstod då att det inte var någon brand nere vid ladan, utan någonting annat som vi inte hade en aning om. Klotet var säkert 4 meter i diameter och svävade en bit över marken mitt framför ladan. Vi stod och tittade på fenomenet under flera minuter och jag minns att jag började frukta att ladan skulle fatta eld, då klotet sakta började glida ut över åkrarna ovanför vägen. Det gled fram på mycket låg höjd och landade slutligen på kanske 100 meters avstånd hemifrån. Där stod det sedan kvar under ett bra tag och lyste upp hela området med ett fast vitt sken. Några övriga detaljer kunde vi inte se av fenomenet trots att vi observerade det under minst 15 minuter, innan det höjde sig över åkern och svepte iväg med bra fart österut över skogsbrynet. Dagen därpå gick jag ner till ladan för att se om det fanns några spår av fenomenet, men det gjorde det inte och det blev aldrig av att jag tittade efter några märken i snödrivan ute på åkern, slutade herr Öhlund sin berättelse.

Ingen av vittnena till denna händelse hade någon uppfattning om vad det kan ha varit som de såg den här kvällen. Men både herr och fru Öhlund var fullständigt säkra på att någon ballong eller flygplan kunde det inte ha varit och inte heller någon kornblix eller klotblix, vilka de påstod sig ha sett vid åtskilliga åskväder. Vädret den här kvällen var klart och fint. Inga moln lär heller ha skytt sikten vid tillfället. Händelsen sades ha varit mycket obehaglig.

I omedelbar närhet av platsen där klotet först observerades fanns det en växelströmgenerator installerad som levererade strömmen till gårdarna i byn. Lyset i byn återkom vid 11 - halv 12-tiden på natten. Ingen förklaring gavs till strömavbrottet under kvällen.

Här är detaljerna från en anmärkningsvärd observation gjord av 21-åriga Dominique Menuge, till yrket slaktare. Herr Menuge är intresserad av ämnet UFO och har läst en del böcker därom. Han spelar och kör motorcykel och förefaller att vara en sansad person med god karaktär. Den här utredningen gjordes av M. Spingler i samarbete med gendarmeriet i Carignan.

Platsen är en skogsstig i ganska sankt träskland i närheten av fransksbelgiska gränsen. Området ligger mellan skogarna Le Bois de Rappes och La Fontaine de la None des Planes i Ardennes-skogsområdet i nordöstra Frankrike. Det var halvmörkt när händelsen inträffade och vädret var mulet och blåst.

Söndagen den 2 maj 1976 mellan klockan 21 och 21.30 körde Menuge sin bil, en Renault R 15, på vägen från Matton till L'Etang du Banel. Han anlände till vägkorsningen och körde just in på vägen, som ledde vidare till sist nämnda plats. Det var redan halvmörkt och han hade sidoljusen påslagna.

Plötsligt, just när bilen var ca tio meter från vänstervägen mot Fontaine, fick han syn på cirka femtio små gröna män i sitt strålkastarsken. De små männen befann sig relativt nära på hans vänstra sida ute på en åker, som ligger på samma höjdnivå som vägen. De var grodliknande och stod upprätt och helt stilla. Några var vända mot honom och några syntes i profil.

Trots att de var gröna föreföll de inte att bära overaller, men om männen ändå hade sådana var dessa mycket åtsittande. De hade långa armar som hängde ner ända till knäna och de hade hud mellan fingrarna. Deras ben såg normala ut, men även fötterna hade simhud som grod fötter. Deras huvuden föreföll vara täckta av något som liknade hjälmar med två stora röda ögon, ca 10 centimeter i diameter och påminnande om trafikljussignaler. Varelserna var ca 1,5 meter långa och deras kroppar var ganska korpulenta. Deras ögon avgav inga ljusstrålar och de bara stod där stillastående.

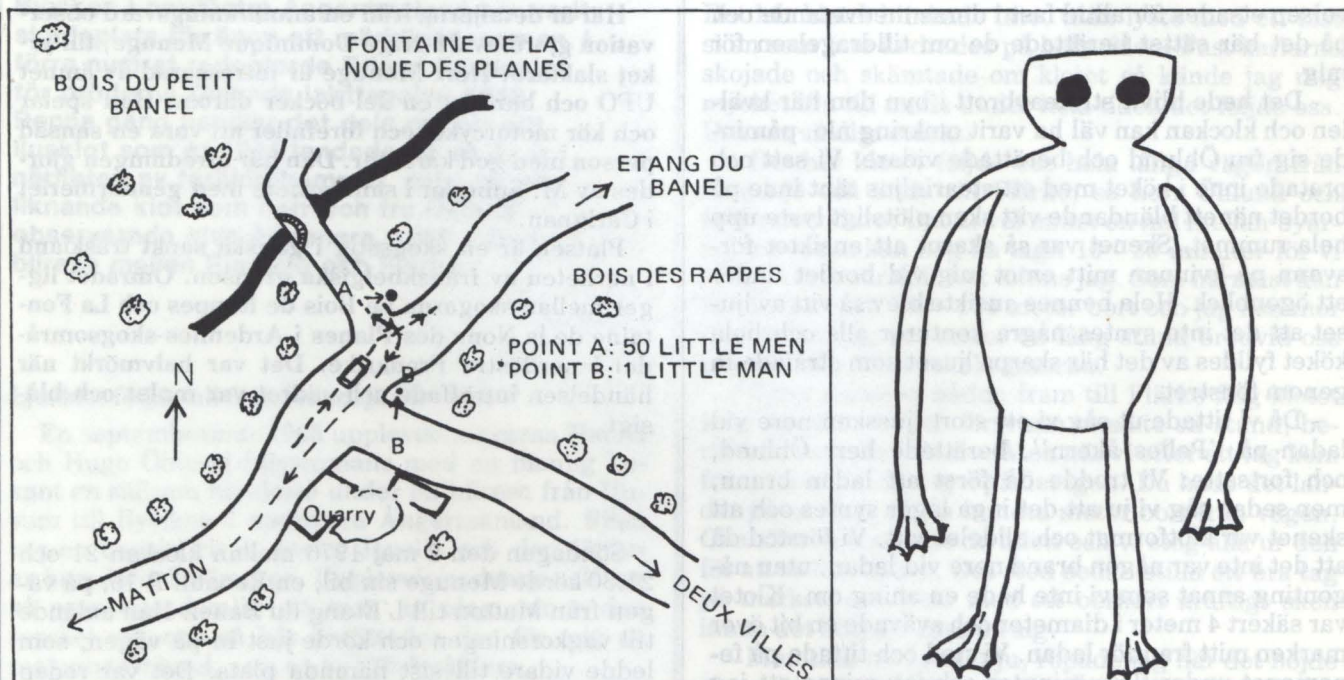
Varelserna föreföll inte ha sett bilisten. De hade inga föremål i händerna eller runtomkring sig och det fanns ingen farkost på marken eller i luften. De gjorde inga gester och det som hade dragit till sig Menuges uppmärksamhet var faktiskt de röda ljusen - ögonen.

Dominique Menuge blev rädd och körde genast in på vägen till vänster, backade sin bil och körde tillbaka samma väg som han kommit. Hans motor fun-

Makar såg vittolmjöt vid två tillfällen närm snöig åsne

TEXT OCH INTERVJUER AV ERLAND SANDQVIST

Skissen visar en av de "grodmän" som iaktogs i Frankrike 1976, samt platsen för händelsen.

gerade perfekt, och det gjorde även sidoljusen, så att när han nu vände bilen kunde han se ytterligare en liten man, som stod vid buskarna på andra sidan korsningen, alltså på hans vänstra sida. Den här lilla mannen var identisk med de övriga och även han stod stilla. Han var endast tre - fyra meter från bilen.

Menuge körde genast till sin brors hem och berättade för honom vad han sett. Han anlände dit ganska uppskrädd och hade sedan en mycket orolig natt, oförmögen att sova. Han underrättade inte genast gendarmeriet av rädsla för att bli betraktad som vrickad.

Inga spår på platsen

Jag fick kännedom om det här fallet i tredje hand och skrev till Menuge, att jag skulle vilja höra hans egen redogörelse av händelsen. Han besökte mig den 8 maj och berättade hela historien för mig. Jag bad honom då att följa med till gendarmeriet i Carignan den 10 maj för att lämna sin redogörelse. Tillsammans med mig berättade han där vad som hänt och han gav inget intryck av att "genomleva händelsen igen". Han helt enkelt återberättade sitt minne av gångna händelser och visade inga tecken på att vara en skojare eller av att befinna sig i något chocktillstånd.

Vi for genast ut till observationsplatsen tillsammans med gendarmerna och gick över hela området med "luskam", letande efter spår, men fann ingenting. Inga tecken på små män eller en farkost någons stans i grannskapet.

När vi anlände till platsen, lade jag märke till att han inte visade något tecken på rädsla. Jag skall också nämna, att jag två dagar senare återvände till platsen med gendarmerna, och då utan Menuge, klockan 21.15. Vi placerade en bil på exakt det ställe på vägen, där han sagt att hans bil hade stått - och vi hade sidoljusen påslagna. Det föreföll oss, att under dessa omständigheter skulle det vara svårt att nå fram med strålkastarljuset till området, där han sagt att de små gröna männen hade befunnit sig. På den här speciella punkten förblev såväl gendarmerna som jag själv mycket skeptiska.

I den franska UFO-tidskriften "Lumieres dans la Nuit" gör dess redaktör följande kommentar:

- När man läser den här redogörelsen, blir den första hypotesen, som man kommer att tänka på, att det var ett hallucinatoriskt fenomen. Hur som helst drar vi oss till minnes den undersökning som gjordes av Monsieur Bigorne och som publicerades i vår andra tidning "Vues Nouvelles" nr 2, 1975. I detta fall, i vilket avtrycken av simhudsförsedda fötter hade hittats en morgon i snö, som fallit under natten, var det verkligen ingen hallucination. Vi är

Conisbrough-fotot

med invånare
på andra planeter

M. Spingler tack skyldiga för att han sänt oss det här fallet, som kanske skulle ha förefallit vara av litet intresse, om det inte vore för det faktum, att vi redan kände till det här andra, liknande fallet, med simhudsfötter, och därigenom kan framlägga ett problem, som varje rättskaffens människa måste beakta.

Läs era sagoböcker ordentligt!

Gordon Creighton, redaktör för FSR (Flying Saucer Review), kommenterar fallet enligt följande:

- Om jag inte tar helt fel förefaller det finnas en hel del fall som redan rapporterats, i vilka observatörerna påstår att de sett varelser med simhudsförsedda fingrar och fötter. Det kanske därför skulle vara oklokt att avfärda det här fallet p.g.a. detta. Lägg för övrigt märke till, att varelserna beskrevs som gröna. Skeptikerna har genom åren gjort sig lustiga över "små gröna män", och de flesta ufologer verkar vara alltför angelägna att falla in i skratet. Och ändå, om jag inte misstar mig igen, har det genom åren funnits en hel del fall, i vilka observatörerna har påstått sig se "små gröna män".

Personligen har jag aldrig exakt förstått, varför "små gröna män" måste anses vara mer löjligen än resten av UFO-scenariot, vilket som helhet är helt absurt enligt alla mänskliga mått.

Gendarmeriet, men även UFO-utredaren, fick en stark skeptisk känsla, med tanke på att observatören påstod att hans sidoljus räckte till för att lysa upp ställena, där de små varelserna enligt uppgift hade stått. Får jag emellertid påminna läsarna om, att ett stående inslag i hela UFO-fenomenet är ljus - och ofta ljus av en förskräcklig styrka.

Kan det inte vara möjligt, att det fanns ett UFO någonstans i närheten av åkern, fastän herr Menuge inte lade märke till det. Och det var det här UFOt (eller kanske kroppen på själva varelserna, eftersom många rapporter har beskrivit dem som "lysande"), som gjorde dem synliga för den passerande trafiken? Den här historien verkar minst lika trolig som de flesta UFO-historier gör.

Jag tror helt enkelt inte att det är den här sortens berättelser som denne byslaktare skulle välja att sätta ihop. För vem som helst som har den minsta kännedom om hela den rika floran av "troll och f'eer" skulle jag vilja framhålla, att det inte finns några uppenbara tecken på att det här en uppdiaktad historia. Jag ser den hellre som helt och hållet hörande till "huvudtraditionen". Läs era sagoböcker - allt finns där!

Översättning: Roger Ersson

Källa: Fsr Vol. 22 nr 6/1976

År 1966 tog en skolpojke i England ett UFO-foto, som dock aldrig fick någon större publicitet i de skandinaviska länderna. Nu går emellertid rykten även i Sverige att bilden är förfälskad.

Då det tydligt i den seriösa engelska UFO-tidskriften Flying Saucer Review uttrycktes tvivel om fotografiets äkthet tog fotografen, den nu 26-åriga Stephen C. Pratt, till orda med ett inlägg i tidningens spalter, daterat den 31 december 1975.

Men varför inte gå till källan och låta Stephen C. Pratt själv komma till tals? Detta gjorde Ola Henningsen i SUFOI's utredningsavdelning, men vi börjar med Pratts svar till Dr David Saunders i FSR:

Bäste herr Saunders, - jag kan tänka mig använda möjligheten till att försvara mig angående min observation av ett oidentifierat flygande föremål, genom att förklara mig villig att genomgå varje slags tänkbart förhör. Jag vill fastslå, att min upplevelse är fullständigt med sanningen överensstämmande - ja, den var verklig.

Många experter har undersökt fotot och de har enstämmigt förklarat, att det enligt deras mening är äkta. Varför skulle så många experter kunna ta fel? Dr G.G.Doel, en Londonspecialist och röntgenexpert och tidigare ledare av BUFORA (The British Unidentified Flying Obj. Research Association) uttalar, att han inte på någon punkt kunde konstatera att fotot var falskt. Kodakexperter har också uttalat, att fotot är äkta.

Mr.C.Maxwell Cade vid Institute of Physics var överbevisad om att mitt fotografi var autentiskt.

Detaljerna vid fotograferingen var följande: Jag använde en Kodak Instamatic med kassettfilm. Bländaren var inställd på "mulet". Slutarhastighet och avståndsställning kan ej regleras. Filmen var svartvit och dubbelexponering är omöjlig.

Som svar på Dr David Saunders angrepp på mitt fotografi medger jag, att Nigel Birch's misstanke vid granskningen närmast kan betraktas som ett skämt. Han tycks tvivla på min upplevelse, men låt mig försäkra honom och alla andra som ifrågasätter, att min upplevelse är helt sanningsenlig: Jag vet fortfarande inte säkert vad jag såg - man kameran tog fotot.

Det finns ju för övrigt andra vittnen till denna observation.

Eder mycket tillgivne

Stephen C. Pratt

Observationen den 28 mars 1966

Det fanns i och med detta en uppenbar möjlighet för SUFOI att kontakta fotografen direkt för att få hans personliga redogörelse om händelsen. Så skedde, och Stephen berättar här:

- Jag var bara en skolpojke, som just skulle fylla 15 år, och bodde med min familj i Conisbrough i South Yorkshire, England. Följande är hela sanningen om vad som hände den 28 mars 1966 en molnig kväll:

Denna kväll var jag själv och min mor på hemväg efter att ha varit och handlat. Då upptäckte min mor ett klart pulserande och rödorangefärgat ljus på den mörka himlen i riktning mot nordost. Himlen var som nämnts molntäckt denna kväll.

Vi betraktade detta skådespel, medan vi gick mot vårt hus. Vi stannade vid trädgårdsgrinden ett ögonblick, då detta märkliga ljus började att röra sig, först långsamt nedåt, så uppåt och därefter tvärs över himlen. Min mor bad mig att springa in och hämta min far och mina bröder för att de skulle komma ut och titta på den märkliga tingesten.

Jag gjorde så, och ut kom mina bröder Gary, 16 år och Kevin, 10 år, tillsammans med min far. Vi fick sedan en bekräftelse på denna observation av en annan familj, som berättade för oss, att de hade iakttagit detta underliga föremål något tidigare samma afton. Det beskrevs som cigarrformat, men det vi såg hade inte den formen.

Min far bad mig gå in igen och hämta min äldre brors Kodak Instamatic 50-kamera och ställa in den på "mulet väder". Jag fick snabbt med mig kameran och gjorde klart för att fotografera det märkliga föremålet. Det var den femte bildrutan på filmen, och vi tog bara en bild, eftersom vi tog för givet att det var för mörkt för fotografering. Klockan var då mellan 20 och 20.15.

Jag var övertygad om att denna bild inte skulle bli bra. Det visade sig dock senare ha varit värt besväret att knäppa bilden. Det blev ett bra foto med tre kupolformade föremål som liknade "flygande tefat".

Min far menade, att han kunde urskilja föremålen och att det ena var mindre än de två andra, medan min bror Kevin sade att han hört ett svagt surrande ljud. Emellertid försvann föremålet eller ljuskroppen lika fort och mystiskt, som den hade kommit, och gled över hustaken för att försvinna fjärran i västlig riktning. Det skymdes av hustaken och vi var nu ur stånd att se konturerna av UFOt. Hela händelseförloppet varade ca tio minuter.

Senare, då filmen hade framkallats, visade det sig att elva av tolv exponeringar var fina vardagsbilder, men ett negativ förblev tillsynes utan bildkonturer.

Conisbrough-fotot som togs 1966.

Det var detta, nästan genomskinliga negativ, som avslöjade "punkter", som liknade "flygande tefat" i en bakåtgående formation.

Då jag tog med fotot till skolan uppmanade rektorn mig, att sända negativet, eller en kopia, till de rätta auktoriteterna, nämligen de som handlägger sådana rapporter. Min bror Gary skickade emellertid negativet till Granada Television Studios och frågade dem, vad de kunde få ut av bilden, och om de ville meddela oss resultatet.

Granade Television visade de brittiska tittarna vårt foto i TV första gången på kvällen den 12 april 1966. Det förorsakade en stor uppståndelse. Även Manchesterupplagan av Sun Newspaper av den 13 april offrade en halvsida på vårt foto.

Då våra medobservatörer konfronterades med tidningsreportrarna slog de igen dörren framför näsan på journalisterna och menade att de inte ville göras till åtlöje i tidningarna. "Inga kommentarer", ropade de bakom den låsta dörren!

När jag fick tillbaka negativet från Granada TV, lämnade jag in det till fotoaffären för att få en papperskopia, som blev klar några dagar senare.

Detta är en så samvetsgrann redogörelse som jag kan ge av vad som inträffade den 28 mars 1966.

Eder tillgivne
Stephen Pratt

Vi är släkt med invånare på andra planeter

BUFORA's kommentarer 1966

Fotot fick dessa kommentarer i BUFORA's Newsletter nr 1 den 7 juli 1966:

Den 28 mars i år togs ett foto i Conisbrough, Yorkshire, som visar tre kupolförmade cirkulära silhuetter av UFO:n. Vår Halifaxavdelning har intervjuat de fem vittnena i familjen Pratt och vi antar att fotot är helt autentiskt. Vad som är särskilt sensationellt med fotot är, att allt som sågs av observatörerna var ett långsamtgående, klart och snabbt pulserande orangefärgat ljus (dock såg herr Pratt två ljus), som de först trodde var ljuset från en helikopter. En familjemedlem hörde ett surrande ljud. Klockan var 20.15 en mörk kväll, och den största silhuetten var av storleksordningen fem grader i diameter. Om inte fotot är ett bedrägeri, är detta ett extraordinärt fenomen.

Hur kan det förklaras? Kan man anta att objektet var kamouflerat genom en anpassning av ljuset, sammanfallande med himmelbakgrunden, genom att använda ljus från det synliga spektrat, som filmen i kameran inte var tillräckligt känslig för?

Om detta är en förklaring betyder det, att om en observatör ser genom ett filter som tillåter allt ljus att passera, med undantag av detta område av spektrat, skulle han ha kunnat se dessa märkliga föremål.

Det är omöjligt att bevisa, att detta fotografi är autentiskt, enligt vår Halifaxavdelning, och det är ett faktum, att många andra fotografier, som betraktats som autentiska, visar mer eller mindre det som var synligt för observatören. UFO-spanare bör omgående uppmanas att försöka se genom sådana filter, närhelst de upptäcker lysande föremål, som de inte kan identifiera.

En annan intressant punkt är, att himlen omkring den närmaste silhuetten är mycket klar minst sju grader i en riktning, och ändå framträder denna silhuett inte svagare än de andra. Om detta härrör från objektet självt måste det komma från ett ljus på dess framsida, och då det enligt vittnena inte lyser upp himlen, måste det vara ultraviolett utstrålning, för vilket filmen är känslig men inte det mänskliga ögat, vilket tidigare förmodats av andra fotografer.

Om illuminationen å andra sidan härrör från en gatlampan, som inte var så långt ifrån, bör föremålet vara mindre än man skulle förmoda. Och om ljuset var så avlägset som det föreföll, skulle de små objekten vara totalt osynliga.

Detta fotografi, som översänts till BUFORA's chef Dr G.G. Doel för en mer detaljerad analys, anses som det mest värdefulla vi har mottagit på årtal.

Livet på jorden började möjligtvis inte i oceanerna, som hittills antagits. Det kanske importerades med stoftmoln långt ute från världsrymden.

Teorin framlägges i den brittiska vetenskapliga tidskriften Nature. I artikeln, som är författad av den berömda brittiske astronomen Frederick Hoyle och hans kollega, professor Chandra Wickrama Singhe, heter det, att den biologiska aktiviteten kanske började i världsrymden, långt innan jorden skapades.

Teorin motsäger det allmänt utbredda antagandet, att livet uppstod i en "ursoppa" i jordens hav. Den utmynnar i, att jordens invånare kan vara nära besläktade med invånare på andra planeter i världsrymden.

Passivt intresserad

Stephen C. Pratt var endast 15 år då han tog sitt nu berömda foto. Han är född den 18 april 1951 och har, sedan han slutade skolan 1966, arbetat som gruvarbetare i en kolgruva i närheten av Denaby Main, där han nu är bosatt med sin fru och deras två barn.

Stephen är inte engagerad i aktivt UFO-arbete, men är medlem i BUFORA. Han läser också Flying Saucer Review och håller sig på det sättet informerad om vad som händer på UFO-fronten. Både han själv och hans anhöriga var tidigare inte intresserade av dessa fenomen, men deras sällsamma upplevelse 1966 kunde inte undgå att göra ett visst intryck på dem.

Tack till Stephen C. Pratt för hans vänlighet att ställa upp på denna brevintervju.

Källa: UFO-Nyt 1/1977

Översättning: Thorvald Berthelsen

Är UFO:s utomjordiska maskiner?

Obestriddligen utför UFO:s omöjliga saker; det finns inget förnuft i deras uppförande. Ändå kan inte hela den vetenskapliga logiken i världen vederlägga den.

Är vi ensamma i universum? Eller finns det planeter cirklande kring avlägsna solar, där proteiner och nukleinsyror har skapats och samarbetar för att bilda celler, vävnader, organ och organismer; där växtliknande varelser absorberar ljusenergi för fotosyntes och där djur konsumerar dessa organismer för att erhålla tillräcklig energi för rörelse och kanske för tankar, för lycka och sorg, för kärlek och hat, tillgivenhet och aggression? Hållar sig någon av dessa planeter med en ras av intelligenta varelser som har lärt sig att kommunicera med stjärnorna, lärt sig att resa genom det omätliga galaktiska avståndet inkapslade i sina livsuppehållande system i glänsande rymdskepp drivna av hypermotorer kapabla att föra skeppet genom rymden med hastigheter nära fotonens, eller kanske snabbare genom någon för oss okänd ultrafysik? Har dessa varelser med sina underbara fordon och sina outgrundliga syften och sina kunskaper inom psykologi, sociologi och ekologi besökt vår atmosfär vid många tillfällen och under många år för att bli sedda av några av oss?

Dessa är de slags frågor som sedan länge har fångat intresset hos många UFO-forskare. Dessa saker kan sammanfattas med den mycket enklare frågan: "Är UFO:s utomjordiska maskiner?"

Svårt att bevisa

Hur bär vi oss åt för att besvara den till synes enkla frågan? Det har inte visat sig vara en enkel uppgift. I princip skulle det inte vara svårt att bevisa UFO-skeppens realitet. Vi behöver bara fånga ett och ta till våra laboratorier för studier. Ett sådant bevis har emellertid inte varit för handen, varför de flesta av de vetenskapliga kommentarerna angående UFO:s har siktat mot att vederlägga begreppet. Dock indikerar en liten filosofisk reflektion att denna strävan är dömd att misslyckas. Förmodligen är det enda värdefulla sättet att vederlägga antagandet att UFO:s är utomjordiska maskiner att man demonstrerar detta i varje specifikt fall. Vi har sett att det i många fall är möjligt att bevisa att ett UFO inte är ett utomjordiskt fenomen (UFO:n kan identifieras som planeten Venus, en väderballong etc.), men det

är likaså uppenbart att detta inte är möjligt i alla fall - om så bara data är ofullständiga.

Den första metoden att bevisa att alla UFO:s inte är utomjordiska är att bevisa att de flesta inte är det och sedan påstå, att eftersom de flesta inte är det är förmodligen inget UFO utomjordiskt.

Det borde vara helt uppenbart att detta tillvägagångssätt är logiskt sett förkastligt. Det är ett exempel på felaktig användning av begreppet logisk induktion. Om vi undersöker 90% av stolarna i en större samlingslokal och finner att de är gjorda av trä, kan vi ändå inte tillåtas göra antagandet att alla stolarna är av trä. Det kan gömma sig en metallstol i någon skrubben någonstans...

Att visa att 99,44 % av alla UFO-fall ej inkluderar utomjordiska maskiner är fortfarande ej tillräckligt. Av de tusentals eller miljontals observationer som är gjorda räcker endast en, antydande utomjordisk farkost, för att väcka vårt verkliga intresse.

Problemet med att angripa UFO:s med induktiva eller statistiska metoder är att de fall, vilka är lättförklarade, kanske inte är representativa för alla UFO-observationer. Faktum är att de inte är det. Bara därför att många vittnen har misstagit sig på planeten Venus och trott den vara ett UFO, kan vi inte dra slutsatsen att ett tefatsformat föremål med 20 m diameter med fönster och landningsställ som just landat på någons hustomt verkligen var planeten Venus. Det viktiga man skall komma ihåg då det gäller många oförklarliga observationer är att de har så lite gemensamt med fall, vilka lätt kan förklaras.

Skall vi göra ett nytt försök att bevisa att UFO:s inte är utomjordiska maskiner? Den här andra metoden är också behäftad med logiska fällor, men har ändå ofta använts. Självklart utgår den ifrån att vi vet tillräckligt om det fysiska universum för att i varje enskilt fall kunna avgöra vad som är möjligt och inte möjligt.

Markowitz ger naiv UFO-bild

Exempelvis argumenterar 1967 William Markowitz i tidskriften Science att UFO:s inte kan vara av utomjordiskt slag, eftersom interstellära raketer är opraktiska. Han säger att energibehovet för en resa i kosmos nödvändiggör en raket av så stora dimensioner eller bortskjutande av material av så hög temperatur (85000 grader Celsius) att ingen likhet med de vanligtvis rapporterade UFO-fallen kan föreställas. Han beskriver Apollo-Saturnusrymdskeppen och kalkylerar fram förhållandet mellan initialmassan och slutmassan för raketerna och den nödvändiga tidrymden för skilda interplanetariska resor baserat på kända framdrivningssystem. Sedan berättar han

om sina bekymmer med att hitta pålitliga rapporter om UFO:s som landar och startar, till synes antagande att varje UFO-start innebär avfärd till hemplaneten, d.v.s. att alla UFO:s måste vara interstellära rymdskepp. Han påpekar sedan, att UFO-startar inte liknar uppskjutningar från Cape Kennedy. Han menar vidare, att det vore dåraktigt att spilla sådan möda på interplanetariska färder bara för att anlända till en ny planet och sedan inte ta kontakt med dess invånare. Han förkastar metafysiska lagar vilka vi ännu inte förstår men ändå kan tillåta interstellära färder. Markowitz artikel om UFO:s är så grundligt naiv och hans argument är så föga övertygande, att det är förvånande att artikeln alls publicerades i Science. Philip H. Abelson, ansvarig utgivare av Science, är en utpräglad motståndare till åsikten att UFO:s skulle vara något annat än hjärnspöken. J. Allen Hynek, med 18 års UFO-undersökningar bakom sig, var antagligen den mest kompetente vetenskapsmannen i USA att uttala sig i denna fråga, men hans omsorgsfullt utformade brev till Science, där han antydde att UFO:s kunde vara värda en vetenskaplig utredning, publicerades endast motvilligt av Abelson.

Genom en märklig tillfällighet den dagen jag höll på att skriva dessa rader höll ovannämnde Markowitz ett föredrag i vårt läger om just UFO:s. Han diskuterade de flesta av sina argument jag nämnt i min text med några extra tillägg. Till exempel: Interstellära resor under rimlig tidrymd är definitivt omöjliga och dessutom är inte UFO:s värda en vetenskaplig undersökning därför att alkemister slösade bort tid på att leta efter de vises sten, och andra spenderade mycket tid på att bygga evighetsmaskiner. Han utbreddes sig sedan över hur vetenskapsmän alltid har ett öppet sinne och är villiga att undersöka allt som har en vettig motivation att bli undersökt. Detta hindrade honom emellertid inte från att vägra svara på frågor från personer med annan ståndpunkt än han själv. Han tillade t.o.m. att han aldrig personligen hade undersökt ett UFO-fall och heller aldrig skulle göra det (Ungefär som om en astronom skulle vägra titta i ett teleskop). Han skulle aldrig acceptera den utomjordiska hypotesen, om han inte personligen konfronterades med varelser från rymden. En mycket intressant, öppen och vetenskaplig attityd.

Den okända gravitationen

Är utomjordiska resor verkligen omöjliga? För att kunna göra ett sådant negativt påstående måste man kunna ge mycket stränga bevis. Man bör komma ihåg, att det tog århundraden att ta fram ett

helt tillfredsställande bevis mot cirkelns kvadratur eller en vinkels tredelning med hjälp av linjal och kompass, eller byggandet av en evighetsmaskin. Det sistnämnda vore för övrigt ett brott mot termodynamikens andra lag. Det kanske kan tyckas vara förmätet att definitivt fastslå, att interstellära resor är omöjliga när vi ännu vet så lite om rymdresor. När allt kommer omkring tog vi vårt första rejäla steg ut i rymden för mindre än 20 år sedan och Einsteins relativitetsteori har bara förståtts av en handfull vetenskapsmän under de sista 70 åren.

Antigravitationsutrustningar antyds genom många UFO:s beteende men de verkar ännu vara otroliga. Ändå vet vi inte vad gravitation är, vilket innebär vissa svårigheter med att utesluta sådana utrustningar.

Mycket i Markowitzs argumentation bygger på tröghetslagarna, men vi känner inte till den fysiska grunden till dessa lagar utan får mestadels empiriskt bestämma de grundeckvationer, som beskriver våra experiment. Vad för slags okänd energikälla kan vi exploatera ute i tomrummet mellan stjärnorna?

Vi har aldrig varit därute och därför är det svårt att uttala sig i frågan. Det är förmodligen för tidigt att påstå att interstellära resor är omöjliga. Vi erkänner att det omöjliga finns, att några begrepp i universum är omöjliga. Vi skall emellertid också erkänna att på vårt nuvarande teknologiska stadium har vi endast i några få fall kunnat verkligen bevisa omöjligheter.

Ännu en aspekt beträffande det omöjliga kvarstår tydligt: UFO:s verkar kunna utföra omöjliga saker. Naturligtvis är detta inte mera logiskt resonerat än att säga att rymdresor är omöjliga. Inte desto mindre utgör det en rejäl stötesten för de vetenskapsmän som skall studera UFO:s. En mångfald tydliga exempel finns för handen då det gäller de s.k. Utah Basin-observationerna. Tefaten där inte bara svävar stilla i luften (utan helikopterrotorer) utan rör sig också i atmosfären med enorma hastigheter utan att avge ljudbangar eller brinna upp av friktionsvärmen. De accelererar från stillastående till dessa hastigheter på bråkdelar av en sekund. Accelerationskrafterna som borde uppstå skulle smula sönder vilket fordon som helst byggt av människor.

Artificiellt gravitationsfält

I mars-aprilnumret 1973 av APRO Bulletin berättar exempelvis Dr James Harder om sin analys av ett intressant fotografi. Vittnet, Mr C. Dwight Ghormley, såg en stor "tank" ungefär en kilometer från vägen nära Sedona Arizona. Den såg ut att be-

Är UFO:s utomjordiska maskiner?

finna sig på en svårtillgänglig plats, och han beslöt därför att stanna och fotografera den. Efter att ha tagit bilden såg han, att föremålet hade försvunnit efterlämnande en tunn rök eller ett dammoln. På fotografiet sågs endast en tunn ljusstrimma. Ägaren till den fotoaffär där filmen framkallades lade märke till bilden och lät historien komma till APRO:s kännedom. Harder antog att Mr Ghormley hade tagit bilden just då föremålet gav sig iväg, vilket innebär att ljusstrimman på kortet representerar vägsträckan föremålet färdades medan kamerans slutare var öppen. En sjättedels sekund. Utifrån detta och övriga fakta kunde Harder kalkylera fram föremålets sluthastighet efter start från stillastående. Den visade sig vara i storleksordningen 30.000 km/tim.

Fortfarande kan vi inte påstå, att det vore omöjligt. Vi kan till och med föreställa oss hur det skulle kunna gå till. Allt vad som krävs är förmodligen kontroll och total vetskap om gravitationen. Accelerationskrafterna drar sönder våra raketer, därför att motor och framdrivningsmekanismernas enorma drivkraft måste överföras till varje del av raketen genom dragkrafter och spänningar i materialet. Ett hjulpar driver en bil, en jetmotor ett flygplan, och hela tiden måste krafterna överföras via spänningar i materialet. Accelerationen överförs till passageraren via sätet. Låt oss anta att vi kunde applicera något slags artificiellt gravitationsfält på ett fordon. Om denna kraftkälla befann sig framför fordonet skulle varje individuell molekyl i detta och eventuella passagerare påverkas samtidigt av samma dragningskraft med resultat att fordonet rörde sig framåt utan att passagerarna överhuvudtaget skulle märka att de accelererades. Om det starka gravitationsfältet plötsligt reverserades skulle fordonet stanna och röra sig i motsatt riktning, fortfarande utan inbördes krafter i materialet och med passagerarna ovetande om någon acceleration. Ett gravitationsfält ekvivalent med det vi har vid jordytan skulle bara accelerera vårt fordon med $9,8 \text{ m/s}^2$, men om detta fält skulle öka sin styrka med en faktor 1.000 eller mer skulle vi få fenomen helt i stil med de som ofta rapporteras i UFO-sammanhang.

UFO:s sociala mönster

Det finns bara en hake; vi har inte den blekaste aning om hur vi skulle kunna alstra ett sådant fält, för att inte tala om kontrollera dess riktning. På sistone har jag funderat på en annan möjlighet. Anta att gravitationskrafterna producerade av samtliga massor i universum är extremt höga, men av samma storlek i alla riktningar varför den enda kraften av betydelse för oss är jordaccelerationen. Om så vore

fallet, skulle det inte vara nödvändigt att alstra ett starkt gravitationsfält. Man kunde i stället "skärma av" ett redan existerande i önskad riktning. Om fordonet önskar röra sig i en viss riktning skärmar det bara av gravitationskraften från motsatt riktning varpå det erhåller en extremt hög acceleration i avsedd riktning. Naturligtvis har vi inte heller någon aning om hur man skärmar av gravitationsfält, men rent intuitivt verkar detta vara lättare än att alstra dem.

Många liknande spekulationer har gjorts och presenterats. En av de senare och en väl dokumenterad sådan rör s.k. diamagnetism, ett föga känt fenomen som kanske kan förklara tefatens framdrivningsmekanism.

Ett ofta använt argument mot att tefaten skulle vara utomjordiska gäller deras sociala uppförande. När allt kommer omkring, sägs det, om vi hade möjlighet att genomföra interstellära rymdfärder och upptäckte någon planet med intelligenta varelser, skulle vi inte då genast landa och ta kontakt? Det är helt klart att en av de mest förbryllande aspekterna av UFO-problematiken är avsaknaden av varje formell kontakt. Visserligen har vi åtskilliga påstådda kontakter, men varför kontaktas aldrig berörda myndigheter, regeringar eller andra offentliga etablissemang?

Med lite ansträngning kan jag resonera bort detta argument. Mitt syfte är att slå fast att det är helt omöjligt för oss att gissa och bedöma motiven till utomjordiska intelligensers uppförande. Man kan tänka sig många anledningar till att de inte vill etablera formell kontakt. Kanske tänker de erövra oss för våra naturtillgångars skull och då finns det ju ingen anledning att kontakta oss och bli vänner. Om så vore, varför har man bevakat oss så länge? Skulle en invasion kräva så långvarig rekognoscering? Kanske är vi ett ekologiskt experiment inlett för 6.000 år sedan. Detta skulle åtminstone förklara, varför de flesta UFO-vittnen hävdar att observerade varelser ombord verkar mänskliga. Vi kanske har börjat som en koloni utplockade exemplar, placerade här under primitiva villkor för att bli studerade under vår utveckling mot rymdåldern. Detta skulle förklara den kontiunerliga utvecklingen och skulle även förklara många religiösa dogmer. Modercivilisationen har ingripit då och då på ett för våra ögon övernaturligt sätt för att styra utvecklingen.

Vi kunde fortsätta med dessa science-fictionmässiga teorier länge, men nöjer oss med att enkelt konstatera, att de utomjordiska varelserna kan ha sina egna goda skäl för att inte etablera formell kontakt. På vårt stadium av utvecklingen förmår vi inte bedöma deras motiv.

"Bland tomtar och troll"

Olyckligtvis är jag inte längre helt övertygad av mitt eget skarpsinniga resonemang här ovan angående bristen på formell kontakt. Faktum är att denna avsaknad av kontakt bara är en liten aspekt av hela problemet med UFO:s underliga beteenden. Som Vallée 1969 påpekade, har många sagor och legender och religiösa vittnesbörd om änglar och demoner mycket gemensamt med UFO-rapporter. Om man är öppen för möjligheten att UFO-vittnen talar sanning, borde man därför också vara öppen för möjligheten att forna tiders sagoberättare och mytbildare talar sanning och därför undersöker även deras "bevis". Dessa "bevis" är i bägge fallen lika värdefulla, så vad gör man? Man kan förkasta alla UFO-historier tillsammans med alla historier om troll, änglar och demoner - eller också acceptera allt på en gång. Vallée hävdar, att det är logiskt inkonsekvent att förkasta en typ av underliga legender och acceptera en annan. Det är en svår paradox. (Mot detta kan man anföra, att bevisen för gamla legenders riktighet ej är tillnärmelsevis lika många och påtagliga som de som många UFO-observationer lämnar).

Även om vi förkastar sagorna, har vi kvar en liten rest av UFO-historier som kan passa in bra i en teori om besökare från yttre rymden. Säkert är att en högt utvecklad intelligent ras inte skulle utforska en planet på samma sätt som vi skulle göra på vårt nuvarande utvecklingsstadium, men skulle en intelligens överhuvudtaget utföra många av de underligheter som tillskrivs UFO:s?

Liv i universum?

Låt oss avsluta denna diskussion med ett mera vetenskapligt inlägg. Vad kan vetenskapen berätta för oss om liv i universum utanför Jordens gränser? Mycket litet. Det finns några tvetydiga och ofullständiga tecken på spår av liv i meteoriter - eller åtminstone de kemikalier som verkar vara nödvändiga för organiskt liv. Vi har väldigt goda skäl att tro, att liv existerar på Mars i någon form. Det finns stora ytor på denna planet vilka ökar sin färgstyrka under den marsianska våren och sommaren för att åter blekna då hösten och vintern kommer. Detta har länge antagits vara vegetation, men dock har man ju mer man lärt sig om förhållandena på Mars mer och mer tvivlat på livsformer, som har något gemensamt med våra. Atmosfären är extremt tunn och består nästan uteslutande av koldioxid. Temperaturen faller långt under fryspunkten varje natt över stora de-

lar av planeten. Mars har nu fotograferats i detalj under Mariner-projektet och inga tecken på liv har upptäckts på bilderna; inga städer, vägar, bondgårdar eller hus. Det är möjligt att UFO:s har kamouflerade baser på Mars, men man kan avskriva teorin om att planeten har en egen civilisation.

Fastän åtskilliga detaljer kunde tillfogas är ovanstående en summering av vårt vetande om utomjordiskt liv. På grund av att det finns så många solar synliga för oss, och av att våra nuvarande teorier säger att planeter runt en sol är regel snarare än undantag, tvingas vi dra slutsatsen att liv finns ute i universum - till och med intelligent liv. Det vore en helt osannolik slump, att det bland miljarder planeter skulle uppstå liv endast på en enda, Jorden.

Icke desto mindre skall vi starkt slå fast att (bortsett från UFO:s) vi inte vet någonting om liv utanför Jordens gränser. Man kan spekulera i evighet om troliga planeter med livsformer (många finner ett stort nöje i detta) men fakta i saken är, att det inte finns några fakta. Loren Eiseley (1959), George Gaylord Simpson (1964), Shklovskij och Carl Sagan kan formulera invecklade teorier för att övertyga oss om att människor ej kan existera någon annanstans i universum. Skapandeprocessen är så sällsynt att den bara kan äga rum en gång. Det låter utmärkt, men man skall komma ihåg att ovanstående kända forskare endast baserar sina uttalanden på antaganden. Man kan enkelt uttryckt säga att de gissar. Att gissa kan visserligen ibland vara roligt, men det är endast fakta som avgör saken. Många UFO-rapporter anger förekomsten av främmande varelser.

Budskapet i denna diskussion är att dessa UFO-rapporter sammantagna (med hänsyn till misstag och förvrängningar) utgör en samling fakta vilka har åtskilligt mera tyngd än de argument som skeptiker drar fram. Det borde vara värdefullare att satsa våra vetenskapliga resurser för att ta reda på vad UFO:s egentligen är än att fortsätta spendera energi på att hävda att de inte existerar.

Artikelförfattare: **Frank B. Salisbury**

Översätn.: **L. Gudmundsson**

Not.: Frank Salisburys intresse för UFO:s härrör sig från hans intresse för rymdbiologi, den nya vetenskapsgrenen som sysslar med att utforska eventuella livsformer i rymden.

Denna artikel är ett utdrag ur hans bok om UFO-rapporter och har hämtats från UFO Quarterly Review, juli-september 1974.

Dr. Salisbury är professor vid Utah statsuniversitet och är specialist på biokemi och botanik.

Österrikiska Graz skådeplats för märkliga himlafenomen

I sex dagar under 1974 genomförde Ernst Berger och ett lag från MUFON-C.E.S. en intensiv undersökning av en lång serie av iakttagelser, koncentrerade till området vid Graz, Österrike, från 1972 till 1974. Som ofta är fallet kom iakttagelserna till känna av en tillfällighet, när Berger råkte träffa huvudvittnet, herr Alois A., vid ett hälsoläger 1974. Alois, en tandtekniker, var flygobservatör under andra världskriget med ansvar för luftvärnsplutoner och beskrivs som "en skarp, analytisk observatör".

Hans fru Sabine, också vittne, är erfaren sjuksköterska. De utsattes för en lång utfrågning och korsförhör. De viktigaste iakttagelserna rekonstruerades, man mätte området och undersökte.

Föremålen de sett, ibland tillsammans med andra vittnen, utgjordes av skivor, koner, trianglar, den klassiskt rundade ellipsen och mindre föremål som rörde sig mot och ifrån större föremål. (Moderskepp med mindre farkoster). Många hade skarpt avgränsade områden av geometriska färgmönster, och de klara färgerna var återkommande iakttagelser i observationerna. En annan iögonfallande sak, dock inte i varje observation, var en minskning och ökning i storlek som om föremålet rörde sig i en rak linje direkt mot och bort från observatören. Detta har kallats "zoom-effekt". I olika fall har UFO:na försvunnit på ett av tre sätt: genom att "zooma" ut ur synhåll uppåt ut i rymden, genom att "samlas in" i ett större föremål eller slutligen genom att plötsligt försvinna.

I Graz stiger terrängen från Mur, flodens dalgång upp mot Graz-Webling-floddalen, där familjen Alois A. bor i ett modernt hus, omgivet av en trädklädd bergkam. Den löper i en halvcirkel från norr mot väst och vidare söderut. De åsar och höjder som figurerar i fallen är Buchkogel (657 m.) Bochkogel (539 m.) och Florianiberg (520 m.ö.h.). Varje arbetsdag cyklar Alois de 10 kilometrarna till arbetet från Webling till Thondorf. Han startar tidigt på morgonen efter att ha stigit upp ca kl 04.00. I normala fall lägger han sig ca 22.00.

De underliga händelserna började den 17 maj 1972, när Sabine lade märke till ett rött stjärnliknande föremål, som rörde sig fram och tillbaka vid den södra horisonten. Hon väckte sin man, som tog sin 8 x 30 - kikare och observerade föremålet genom det öppna fönstret. Han såg en mjölkvit oval, platt på ovensidan, ungefär 24 grader över horisonten i närheten av Florianiberg. En röd-orange elliptisk ring var synlig på översta tredjedelen av farkosten. På undersidan förlängde och sammandrog sig en droppliknande utskjutande del, (se skiss). UFO:n

förblev synlig i tre timmar, visade upp "zoom-effekten" och försvann hastigt genom att "zooma" bort ur synhåll. Några nätter senare uppenbarade sig "droppen" igen, den rörde sig ryckigt och stannade på samma ställe. Händelsen fick Alois att erinra sig observationer han gjort under kriget, och han och hans fru började att bevaka himlen för jämnar.

I juni 1972 sågs "droppen" igen, den här gången tillsammans med en röd skiva som gav ifrån sig en konisk stråle. Under hela sommaren, medan iakttagelserna fortsatte, skällde hundar över hela området, så fort UFO:na visade sig.

- Det blev till och med så att, sade Alois, att när hundarna började morra så tittade vi ut och alldeles säkert fanns det någonting där på himlen.

En natt under den här perioden, efter midnatt, uppenbarade sig för första gången ett föremål som grovt påminde om en ellips med kupol på undersidan. Ljuspunkter observerades, som strålade ut från kupolen, neråt mot den sydvästra horisonten. Strax efteråt, denna gång vid horisonten, syntes vita ljusbollar som regelbundet hoppade omkring "som om det inte fanns någon tyngdlag".

Det fanns 50 eller 60, som fladdrade och kastades hit och dit, med plötsliga sidoflyttningar och "vil-da skutt".

Deras aktionsområde var runt berget Buchkogels toppar. Två timmar senare försvann ljusbollarna bakom träd och senare syntes ljuspunkter som återvände till det större UFO:t. "Droppen" och en annan skiva syntes också under "klotens dans".

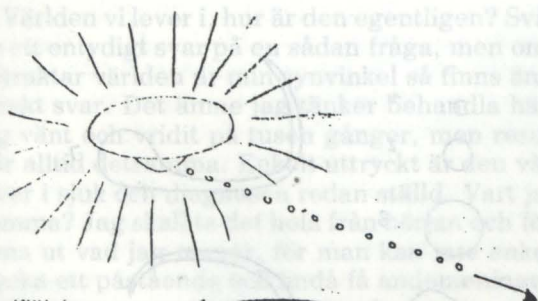
Sent i juli såg makarna ett runt gult och grönt föremål, som roterade med en spiraleffekt. Detta hände runt midnatt. Ljuset var bländande och Alois fick en sprängande huvudvärk. I juli eller augusti såg Alois och hans fru en formation av fyra konformade föremål som rörde sig "som ankor på rad" i samma område som kloten hade setts. De hade en grön fosforescens efter sig, de stannade och vippade ovanför berget Bochkogel innan de rörde sig mot söder och försvann. Under den här perioden lade makarna ofta märke till ett stort antal bilar med strålkastare på, som for längs upphöjningen av Mantschavägen från Buchkogel till Florianiberg, ibland i hänsynslöst höga hastigheter. Två skilda kontakter besökte Alois under den här perioden, men blev inte välkomnade.

"Sektorskvivorna" (som färghjul) uppenbarade sig för första gången i slutet av augusti och i början av september 1972, och uppvisade fyra klart röda och fyra gröna sektioner eller fält. Dessa föremål var alltid stillastående.

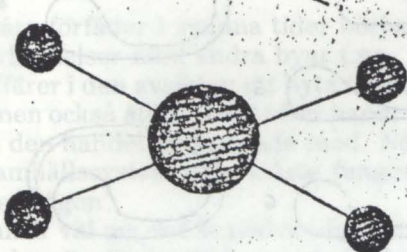
I augusti uppenbarade sig även en ny form som kallades kakelplattskivan (p.g.a. dess likhet med

Kan människan rädda sig själv ut ur labyrinten?

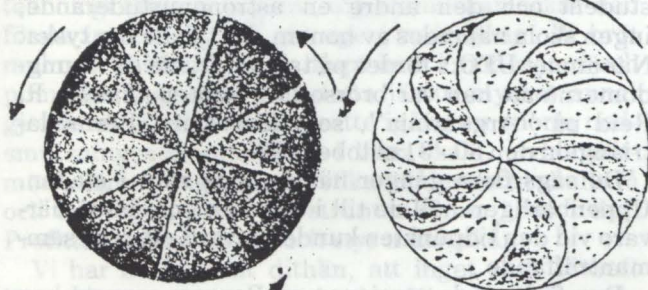
Tanken

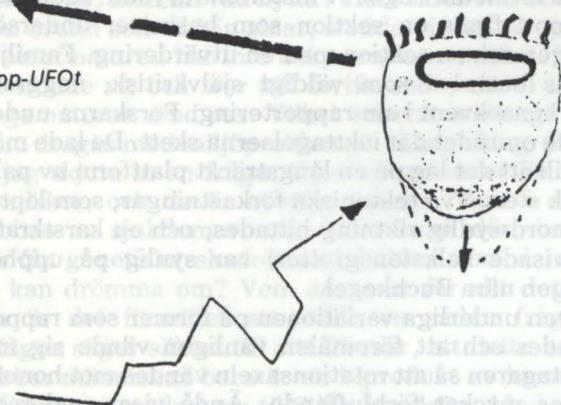
Vindflöjeln

Sektorskiivorna

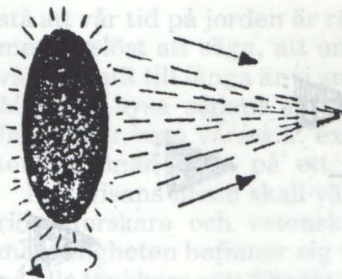

Dropp-UFOt

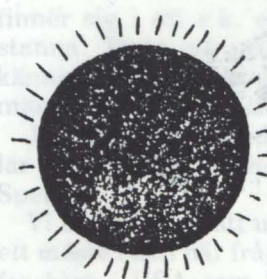
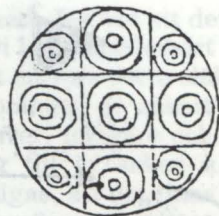

gammaldags österrikiska kakelungsplattor), som vid ett tillfälle delade upp sig i nio sektioner. Vid ett tillfälle sågs små stjärnliknande föremål "uppsamlas" av det här föremålet. Fastän iakttagelserna minskade i början av 1973, sågs den här "kakelplatts-saken" igen i mars.

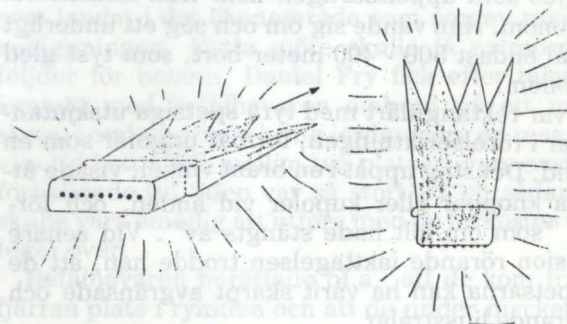
Den röda skivan

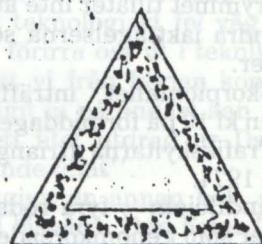
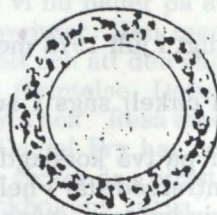
Kakelplattskivan

Blå handen

Trafikskyltarna

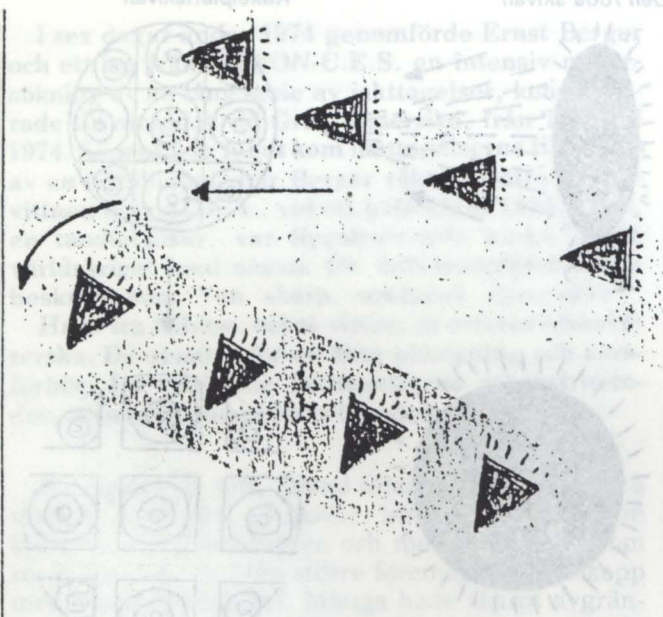

Den blå handen

En av de mest sensationella iakttagelserna som Alois upplevt ägde rum den 26 mars 1973, medan han cyklade till jobbet. Det var en kylig, relativt dimmig morgon, och "kakelplatts-saken" var synlig, fladdrande framför honom. Den verkade dra sig bort, vartefter han närmade sig den. Plötsligt märk-

Österrikiska Graz skådeplats för märkliga himlafenomen

Flygande trianglar

te han att den våta gatan sken av ett reflekterande blått ljus som uppenbarligen kom från himlen bakom honom. Han vände sig om och såg ett underligt föremål endast 300 - 400 meter bort, som tyst gled mot honom.

Det var rektangulärt med fyra spetsiga utskjutande delar i rörelseriktningen, format ungefär som en blå hand. Det steg uppåt i en brant vinkel, visade åtta röda knoppar eller kupoler vid änden, och försvann "som om allt hade stängts av". Vid senare diskussion rörande iakttagelsen trodde han, att de fyra spetsarna kan ha varit skarpt avgränsade och fokuserande ljusstrålar.

Utrymmet tillåter inte att vi beskriver detaljerna i de andra iakttagelserna som finns på medföljande skisser.

"Skorpionfallet" inträffade tidigt i juli 1973 med början kl 10 på förmiddagen.

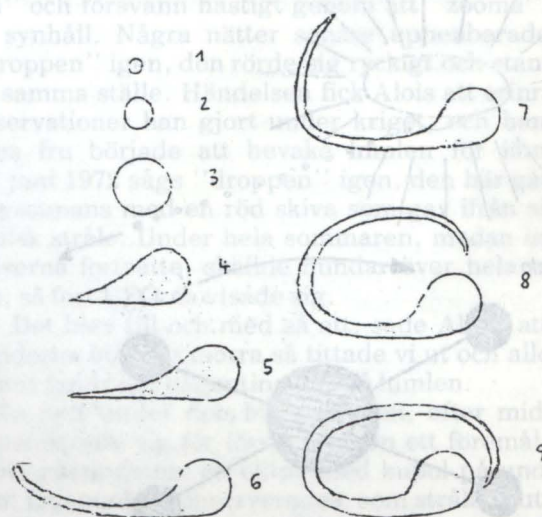
"Trafikskyltarna (triangel och cirkel) sågs i augusti 1974.

"Vindflöjeln", fyra röda bollar på två korslagda stänger som genomkorsade en central röd sfär - hela konstruktionen roterade som en vindmätare - sågs i juli 1972.

Män i vitt

Ett mindre mysterium inträffade i slutet av 1972, när två unga män, klädda i vita kläder och skor, besökte paret i bostaden och sade att de deltog i en mormonmission, och ställde frågor om amerikanska politiska personer. Det verkade väldigt underligt, tyckte Alois. Den ene uppgav att han var Harvard-

Skorpionen

student och den andre en astronomistuderande, ingen skola nämndes av honom. De talade bra tyska. När ämnet UFO:s fördes på tal, berättade en av ungdomarna att han var brorson till kapten Charles R. Reid på "Argentinia", som försvann i Bermuda-triangeln den 30 - 31 oktober 1968.

De sågs flera gånger när de gick runt i staden. Uppenbarligen höll de till i området och deras närvaro vid den tidpunkten kunde ha varit ett rent sammanträffande.

Den förkortade versionen av Bergers rapport kan bara förmedla något av historiens krydda. Med hans rapport finns en sektion som beskriver undersökningen och en sektion med en utvärdering. Familjen Alois beskrivs som väldigt självkritisk, noggrann och konsekvent i sin rapportering. Forskarna undersökte området där iakttagelserna skett. De lade märke till att det låg på en långsträckt plattform av paleotisk sten. Två tektoniska förkastningar, som löpte i en nord-sydlig riktning hittades, och en karstkrater (påvisade kalkstensgrottor) var synlig på upphöjningen nära Buchkogel.

Den underliga variationen på former som rapporterades och att föremålen vanligen vände sig mot iakttagaren så att rotationsaxeln vändes mot honom, anses mycket förbluffande. Ändå visar undersökningen att vittnena är ärliga och att lita på och i Alois fall, tränad i att göra luftobservationer.

Källa: The Mufon Journal nr. 104/1976

Översättning: Roger Ersson

Kan människan rädda sig själv ut ur labyrnten?

Världen vi lever i, hur är den egentligen? Svårt att ge ett entydigt svar på en sådan fråga, men om man betraktar världen ur min synvinkel så finns ändå ett direkt svar. Det ämne jag tänker behandla här, har jag vänt och vridit på tusen gånger, men resultatet blir alltid detsamma. Enkelt uttryckt är den värld vi lever i sjuk och diagnosen redan ställd. Vart jag vill komma? Jag skall ta det hela från början och försöka bena ut vad jag menar, för man kan inte enkelt uttrycka ett påstående och ändå få andemeningen uppenbar.

När våra förfäder i svunna tider började etablera affärsförbindelser med andra byar t.ex., så gjordes dessa affärer i den avsikten att byta till sig andra föremål, men också åtminstone efter hand, för att göra vinst på den handel de sysslade med. Nåväl, det är ju ett samhällssystem som måste fungera på detta vis, säger någon.

Frågan är väl om det är nödvändigt att det fungerar som det gör. På stenåldern gick det bra, men allt efter det att tidsålder efter tidsålder gick och vår teknologi började ta form, tog människan också den första in-teckningen i sin egen undergång. Vi bröt malmer, vi hittade oljan djupt inne i moder jord och pumpade upp den. Allt detta jämte mycket annat gjorde att vi, människan, satte igång en enorm ned-smutsningsapparat. Först i liten skala, sedan alltmer och mer. Ingen insåg vilka följder detta skulle få och om man gjorde det struntade man ändå i det. Profitfittandet styrde och styr människan.

Vi har nu kommit dithän, att inget sunt förnuft längre kan stoppa oss, tycks det. Visst har varnande röster höjts, men till vad nytta? Hela tiden har vi öst ur en brunn som aldrig sinar, trodde vi. Att vi gjort allt emot naturen har inte bekymrat oss mycket. Säkert trodde vi, och tror väl fortfarande, att vi kan tvinga naturen med oss. Vilket enormt misstag! Vi får nu dragas med miljöproblem av många slag. Här vill jag skjuta in en fråga: Vem tar ansvaret för de människor, och de är otroligt många, som i dag drabbas av sjukdomar, människor som dör, barn som får genetiska skador med följder som vi inte ens kan drömma om? Vem ansvarar för allt detta, eller är det förmätet att ställa en sådan fråga?

Någon säger säkert till sitt försvar, att detta som drabbar människan bara är en biprodukt av hennes framsteg och endast av tillfällig karaktär. Med vetenskapens resurser av idag utgör dessa nackdelar inget problem alls. Vi har allt under kontroll, heter det. Hur väl känner man inte igen dessa löften och dementier från forskarkåll, inte minst inom UFO-området!

Så här långt kommen är det ingen överdrift att på-

stå att vår tid på jorden är räknad. Jag vet att det är meningslöst att säga, att om vi inte omedelbart tar vårt förnuft till fånga är vi snart ett före detta släkte. Men att hysa sådana förhoppningar är säkert fåfängt. Får bara våra s.k. experter, forskare och vetenskapsmän hålla på ett tag till är saken klar.

I rättvisans namn skall väl sägas, att det finns seriösa forskare och vetenskapsmän som insett att mänskligheten befinner sig i en återvändsgränd och på alla tänkbara sätt försökt övertyga oss om vansinnet i vår civilisationstanke. Men dessa personer befinner sig i ett s.k. ekorrhjul, som de inte förmår stanna. Trots att problemen är mycket allvarliga känns det onekligen skönt att så många "vanliga" människor insett att de är kalla fakta.

Jag vill rekommendera, att ni t.ex. läser de artiklar Carl-Axel Jonzon "CAJ" skrivit i tidningen **Spektra**.

Vi har inte råd att undvara den diskussion som är ett måste i den här frågan. Det finns en mycket känd forskare i USA som heter Daniel W Fry. och f.d. raketexpert vid White Sand men blev telepatiskt kallad till en närkontakt av tredje graden med ett UFO som landat i det ökenområde som omgav raketbasanläggningen. Detta möte skulle få extraordinära följder för honom. Daniel Fry fick efter telepatisk kontakt med befälhavaren ombord på ett moderskepp i omloppsbanan kring jorden göra en resa på en viss tid i ett UFO mellan två platser, vars avstånd i förhållande till tiden var så stort att en sådan resa skulle vara omöjlig att utföra med de farkoster vi förfogar över.

Befälhavaren berättade bl.a., att de kom från en fjärran plats i rymden och att de under mycket lång tid haft jorden under uppsikt. Han berättade också att jordens befolkning valt teknologiskt fel väg och att vi nu håller på att helt förirra oss ut i teknikens labyrinter. Han menade att vi från början kommit snett och att den väg vi slagit in på endast kan leda till förintelse. Detta var ett litet utdrag ur Daniel Fry:s bok "Resa med flygande tefat".

Daniel Fry har också utgivit en annan bok, som jag tycker är i högsta grad läsvärd. Den heter "Utvecklingens kurva". Den behandlar en vetenskap, som vi hitintills inte velat erkänna och som absolut inte betraktas som vetenskap, nämligen metafysik. Den här boken ger verkligen något att tänka på. Jag tror, att metafysiken kommer att bli morgondagens vetenskap och kanske kan hjälpa människan att finna en väg ut ur sitt elände. Frågan är väl bara om vi hinner, innan det är försent.

Arne Bohlin

Förbryllande signaler från rymden sänds till oss

För nära tio år sedan upptäcktes att för oss då helt främmande signaler utsändes från olika håll i rymden. Signalerna kommer från nära och avlägsna källor och i dag har en del kunnat avslöjas, men inte alla och för tio år sedan kunde ingen astronom ge någon hållbar förklaring. De mystiska pipen från rymden uppfångades av stora radioteleskop och härstammade bestämt inte från jorden. Man kallade dem kort och gott för LGM, en förkortning av Little Green Men, små gröna män!

Ljudet från rymden kommer med säkerhet delvis från naturliga källor, men en del andra oförklarliga signaler kan komma från annat liv, som precis som vi har en utvecklad teknologi. Först skall vi titta ett slag på de naturliga ljuden. De kan komma från s.k. neutronstjärnor, superstora stjärnor, avlägsna vintergator och s.k. kvasarer men också från vätgasmoln som finns i galaxers spiralarmar.

Rymden är långt ifrån ett obegränsat, stort tomrum, utan full av materia. Där finns stora moln av vätgas, speciellt i galaxernas spiralarmar, som utsänder radiovågor. Dem kan vi emellertid inte uppfånga med vanliga radioapparater, eftersom de är för svaga och våglängden - 21 cm - inte förekommer på våra radiomottagare. Orsaken till ljudet från vätgasmoln är ett i naturen sällsynt fenomen, nämligen att väteatomer en gång vart tiomiljonte år betar sig mycket underligt under ett ögonblick. Väteatomer består av en kärna, omgiven av en runt kärnan snurrande elektron. Detta enkla system kan jämföras med en runt jorden kretsande satellit, eftersom väteatomens kärna roterar och runt den elektronen. Också elektronen roterar runt sin axel. Men en gång vart tiomiljonte år ramlar elektronen så att säga omkull, den börjar dock genast att rotera på nytt. Just detta fenomen, detta "fall" förorsakar att en liten mängd energi frigörs. Det är denna energi som utsänds i form av radiovågor på 21 centimeters våglängden. Antalet väteatomer i universums omätbara utsträckning är så fabulöst stort, att man kontinuerligt kan uppfånga den totala radiostrålningen på 21 cm.

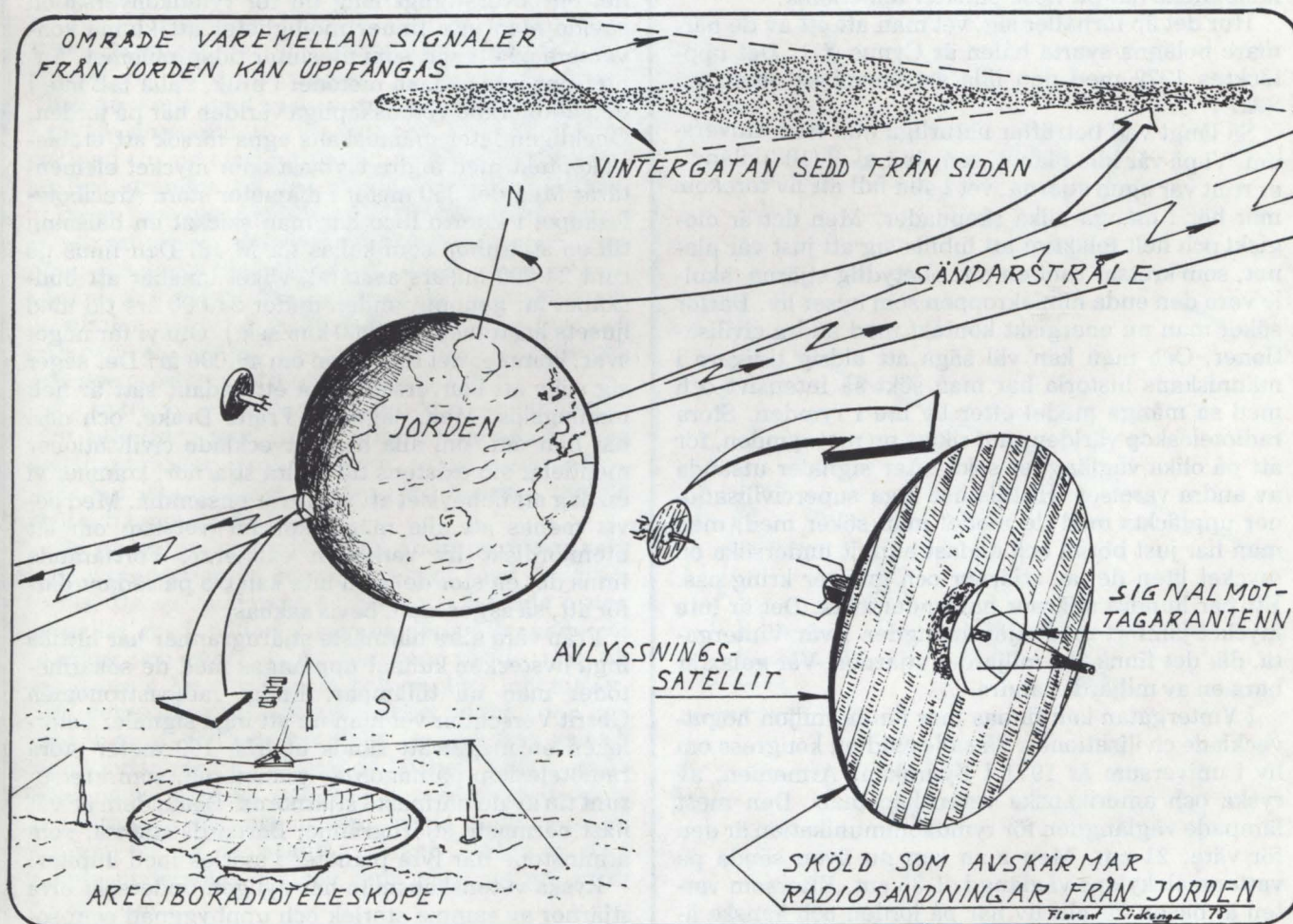
Pulsarer signalerar också

Främmande rymdsignaler uppfångades redan i slutet av förra decenniet med ett av världens största radioteleskop, det 3,30 m i diameter stora Arecibo-teleskopet i Puerto Rico. De kom till en början från fyra olika källor; senare fann man betydligt fler. Signalerna mottages även i dag, på frekvenser mellan 40 och 200 megacykler. En sådan källa finns mellan stjärnorna Vega och Altair, varifrån de sänds i

grupper om tre. Varje signal tar 20 millisekunder med mellanpauser på 12 millisekunder. Efter tre signaler följer en längre paus på exakt 1,337 sekunder, varefter cykeln upprepas. Signalerna sänds med ett urverks regelbundenhet, nästan bättre, ifrån en sändarkälla som ligger på 300 ljusårs avstånd och i samma spiralarm av vår vintergata som vårt eget solsystem. Man är nu säker på att dessa signaler inte utsänds av någon högt utvecklad civilisation, utan är ett naturfenomen vars ursprung är en följd av sammanstörtande stjärnor, neutronstjärnor som också kallas pulsarer. Pulsarer är stjärnor som ursprungligen varit minst tre gånger större än vår sol, och under sista skedet av sitt liv, när nästan allt bränsle har förbrukats, svällt upp och kastat ifrån sig sitt ytterhölje. Under en kort tid lyser stjärnan upp med en ljusstyrka av 10 miljarder gånger mer än solens energiutstrålning! Fenomenet kallas en supernova. Efter denna jätteknull finns endast en liten hoptryckt spillra kvar i centrum av den ursprungliga stjärnan, som dock fortfarande har en massa kvar, större än vår egen sol. Denna återstående del har vid explosionen pressats samman till ett obetydligt litet klot, oerhört hoptryckt, där elektronerna har pressats in i atomkärnorna och protoner blivit neutroner. Hela återstoden av stjärnan är ett sammanpressat klot av neutroner, endast några mil i diameter men med en täthet på mer än 10 miljarder ton per kubikcentimeter! Ett annat exempel: En tändsticksask av denna materia väger 100.000 miljarder kg, vilket är mer än femtio gånger så mycket som alla byggnaders sammanräknade vikt i staden New York!

Neutronstjärnors existens förutsades redan 1932 av den ryska fysikerna Lev Landau, men upptäcktes först 1967. Genom ständig volymminskning ökar en exploderande stjärnas rotationshastighet. När dess inre har tryckts ihop till neutronstjärna, har ett kraftigt magnetfält bildats. Neutronstjärnans enorma gravitationskraft har till följd att den drar materia till sig utifrån rymden. Denna materia, som drages ner till neutronstjärnans yta, följer de magnetiska kraftlinjerna som leder till de magnetiska polerna. Härvid frigörs ofattbart stora mängder energi i form av radiovågor, ljus, röntgenstrålning, gammastrålning o.s.v. Nu förhåller det sig tydligen så hos många neutronstjärnor, kanske alla, att de magnetiska polerna inte sammanfaller med rotationsaxeln. Den roterar mycket snabbt just kring denna axel, vilket är orsaken till att vi från jorden ser än den ena än den andra magnetiska polen. Eftersom just från dessa områden radio- och annan strålning utsänds, uppfångas de av oss som pulserande signaler. För

Bilden visar hur från jorden kan sändas 2 intensiva band av signaler och uppfångas av 95 % av Vintergatans civilisationer. Två satelliter åt var sitt håll om jorden kan mottaga signaler utifrån. De är själva skyddade med en sköld mot jordiska sändarkällor.

insatser till att upptäcka pulsarer fick den engelska astronomiprofessorn Anthony Hewish nobelpriset i fysik 1974.

30 signaler per sekund

Pulsaren i Krabbnubulosen är en neutronstjärna som utsänder radiovågor. Den är återstoden av en stjärna som exploderade år 1.054 som en supernova och i dag utsänder 30 signaler i sekunden. Gasnubulosen som då uppstod utvidgar sig fortfarande och det med en hastighet av 1.300 km i sekunden. Från dess centrum, där pulsaren finns, sänds en energimängd per sekund som är 25.000 gånger mer än den energi, som utsänds från vår egen sol under

samma tid. Denna oerhörda energiutstrålning produceras genom friktion mellan den snabbt roterande neutronstjärnan och den materia som den drar till sig till följd av sin förkrossande gravitationskraft. Småningom avtar rotationen och stjärnan krymper under trycket av sin egen tyngdkraft till än mindre dimensioner. När en pulsar har krympt till ca 3 km diameter, med bibehållen massa, händer något märkligt. Gravitationskraften har nu blivit så förkrossande koncentrerad att inte ens ljus- med sin försvinnande ringa vikt- förmår lämna stjärnans yta. Vid det läget har den blivit ett svart hål. Man tror att 90 % av all materia i universum består av svarta hål, en egendomlig tanke som för övrigt verkar osannolik, men enligt vissa naturlagar skall det förhålla sig så. Om det nu inte är så att vår kunskap om uni-

Förbryllande signaler från rymden sänds till oss

versum fortfarande är så pass begränsad, att förhållandena där på vissa punkter felbedöms.

Hur det än förhåller sig, vet man att ett av de närmare belägna svarta hålen är Cynus X-1. Det upptäcktes 1972 med den lilla astronomiska satelliten SAS-1.

Så långt vad beträffar naturliga ljud från universum. Vi på vår lilla planet, som är 1 av 9 (10?) planeter runt vår egen stjärna, vet i alla fall att liv förekommer här i många olika skepnader. Men det är ologiskt och helt felaktigt att inbilla sig att just vår planet, som kretsar runt en rätt obetydlig stjärna, skulle vara den enda himlakroppen som hyser liv. Därför söker man nu energiskt kontakt med andra civilisationer. Och man kan väl säga att aldrig tidigare i människans historia har man sökt så intensivt och med så många medel efter liv ute i rymden. Stora radioteleskop världen runt riktar nu mot rymden, för att på olika våglängder söka efter signaler utsända av andra varelser. Hittills har inga supercivilisationer upptäckts med de medel man söker med, men man har just börjat och endast hunnit undersöka en mycket liten del av stjärnor och galaxer kring oss. Ett par hundra stjärnor har undersökts. Det är inte mycket jämfört med stjärnmängden i vår Vintergata, där det finns 250 miljarder stjärnor! Vår galax är bara en av miljarder andra....

I Vintergatan kan finnas mer än en miljon högtutvecklade civilisationer. Så sades vid en kongress om liv i universum år 1971 i Byurakan, Armenien, av ryska och amerikanska vetenskapsmän. Den mest lämpade våglängden för rymdkommunikation är den för väte, 21 cm. Men man kan nu även sända på vattenmolekylens våglängd, 1,35 cm. Eftersom vatten är basen för allt liv här på jorden och kanske även för andra varelser på deras planeter, är det en mycket lämplig våglängd.

Projekt Ozma

Redan på 60-talet söktes efter livstecken i universum av den amerikanska radioastronomen, numera chefen för en av världens största radioteleskop, dr Frank Drake. Hans uppseendeväckande projekt Ozma, var det första steget att söka kontakt med andra varelser. Med dagens utrustning är chansen att finna liv ute i rymden oändligt mycket större. Med ett modernt 80 meters radioteleskop kan i dag avlyssnas lika mycket på fem minuter som det tog fyra dagar för med Ozmautrustningen.

En del astronomer anser att intelligenta civilisationer existerar helt självklart, men kanske inte närmare oss än på minst tusen ljusårs avstånd. Astronomiskt sett är detta relativt nära, eller bättre sagt

inget avstånd alls, men jämfört med vår livstid är det en oöverstigligt lång tid för rymdkonversation såvida man inte finner möjligheter att kunna konversera på ett sätt som utesluter tidsproblemet. Ännu finns inte sådana metoder i bruk, i alla fall inte i den etablerade vetenskapliga världen här på jorden. Onekligen låter människans egna försök att etablera kontakt med andra civilisationer mycket elementära: Med det 330 meter i diameter stora Areciboteleskopet i Puerto Rico har man skickat en hälsning till en stjärnhop som kallas för M 13. Den finns på runt 24.000 ljusårs avstånd, vilket innebär att budskapet far genom rymden under 24.000 års tid med ljusets hastighet (300.000 km/sek.). Om vi får något svar, kommer det till jorden om 48.000 år! Det säger sig själv att konversation på ett sådant sätt är helt meningslös. Men, säger dr Frank Drake, och däri har han rätt, om alla högt utvecklade civilisationer meddelar sin existens till andra stjärnor, kommer vi en dag att få beviset att vi inte är ensamma. Med bevis menas att alla människor får vetskap om att utomjordiskt liv verkligen existerar. Fortfarande finns det en stor del som inte kan tro på sådant därför att, så säger man, bevis saknas.

Från våra allra närmaste stjärngrannar har hittills inga livstecken kunnat uppfångas med de sökarmetoder man nu tillämpar. Enligt radioastronomen Gerrit Verschuur vet man nu att inga signaler i storleken en megawatt sänds ut från 100 meter stora radioteleskop på någon av planeterna, som kretsar runt tio av de närmaste stjärnorna. Bland dem är vår näst närmaste stjärngranne, Barnards stjärna, som åtminstone har fyra planeter i storlek med Jupiter.

Ryska vetenskapsmän har nyligen undersökt elva stjärnor av samma storlek och uppbyggnad som solen, vilka befinner sig på ca 60 ljusårs avstånd. De har uppfångat sporadiska signaler på olika våglängder, men om man kan dra slutsatsen att dessa skulle härröra från högre civilisationer och inte kan tillskrivas naturliga fenomen, är för tidigt att avgöra. Från jorden har i alla fall hittills endast sporadiska meddelanden sänds ut till rymden. Det är inte omöjligt att det finns civilisationer som har kommit ungefär lika långt som vi och tekniskt sett, också befinner sig på stenåldersnivå vad rymdkommunikationen beträffar. Om tio år, när den amerikanska rymdfärjan kan forsla stora känsliga signalmottagningssatelliter ut i rymden och mätapparatur kan placeras på månens baksida, utom räckhåll för jordisk interferens, kan man på ett helt annat sätt lyssna och eventuellt uppfånga signaler, bestämda som ett budskap till oss och andra varelser.

Florent Sickenga

Familj såg ett Ufo landa vid sjön Lagoa Negra

Tidningen "Diário de Belo Horizonte" publicerade den 30 november 1958, en rapport av professor Felipe Machado Carrion, docent i geografi vid "Rio Grande do Sul-Universitetet". I denna beskriver "fem personer med bästa anseende, vilka måste bevara sin anonymitet", ett sällsamt äventyr som de var med om i januari samma år, vilket skedde på den ensliga stranden till den mörka sjön Lagoa Negra.

Dessa personer försäkrar, att de iakttog ett nästan cirkelrunt objekt, som utstrålade ett orangerött ljusken, och hade en diameter på ca 10 meter och en höjd på ca 3 meter. Det kom från den stjärnbeströdda himlen med fantastisk hastighet, men det gick inte ned och landade på marken, utan stannade och svävade orörligt ca 2 meter över markytan.

På marken, vid sidan om den kuriösa farkosten, som hela tiden stod stilla i luften, uppenbarade sig plötsligt två storvuxna individer, ca två meter långa, vilka bar vita odelade dräkter med bälten i samma färg och höga mörka kragar.

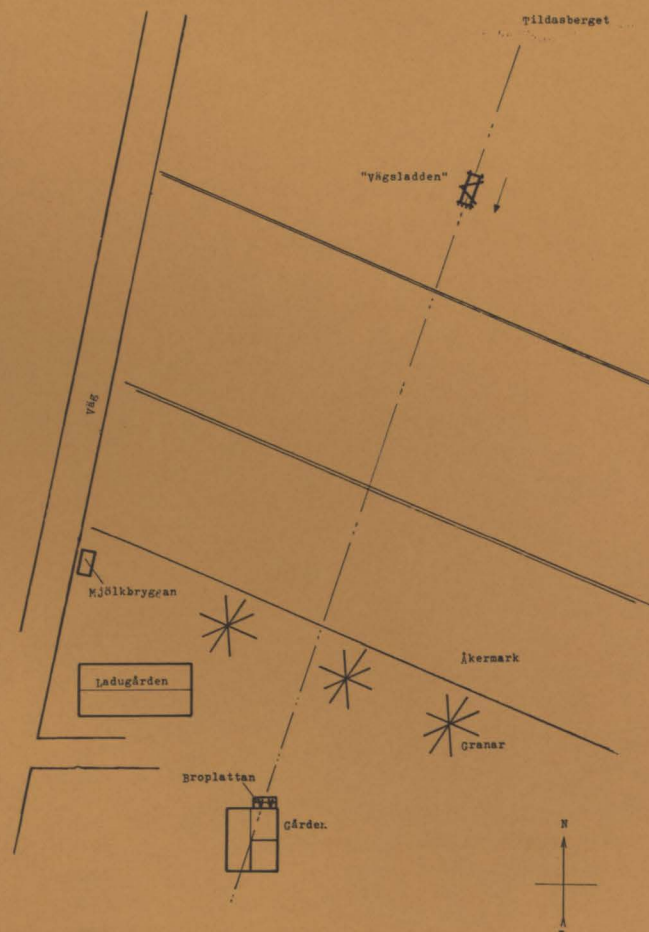
Därefter uppenbarade sig tre andra varelser, vars kroppsproportioner överensstämde med jordiska barns. Dessa småvuxna varelser var iklädda bruna overaller med bälten i samma färg. Alla hade vit hudfärg och svart, långt hår som räckte ned till skuldrorna. De såg ut som helt vanliga människor, men deras gångrörelser var mycket snabba och gav intryck av att fötterna var stela. De gick från ena till andra sidan med imponerande lätthet. Enligt ett av vittnena verkade det som om "de inte vidrörde marken, utan det såg mer ut som om de uppbars av en yta som befann sig ovanför marken". Men då man senare undersökte platsen fann man avtryck efter deras fötter.

De mystiska varelserna verkade inte intressera sig för några av de ting, som befann sig i området, utan gick oupphörligt av och an på platsen. De gick sedan mot huset, som befann sig 500 meter därifrån men efter att ha gått ett stycke vände de emellertid helt om och gick tillbaka mot ljuskällan. I denna stund öppnade frun i huset ytterdörren och ropade på sin man, som befann sig utomhus.

Därefter gick de ombord på flygapparaten, som med stor hastighet flög iväg och försvann. På platsen för landningen fann man små avtryck efter skor med släta klackar och sulor med en stjärna som märke. Man såg också avtryck efter nakna fötter med starkt utpräglade hälar och mycket långa tår, vilka inte kunde förväxlas med vanliga människors fotavtryck.

En häpnadsväckande detalj är att de tre vakthundarna, vilka i vanliga fall är mycket aggressiva, förhöll sig helt lugna och tysta och inte lämnade sina

Denna kartskiss, som hör till "Vägladden" i förra numret av Ufo-Information (sid. 4), visar gårdens läge 1949. Tyvärr föll skissen bort innan tidningen hann gå i tryck. Red. beklagar missödet.

platser under hela den tid skådespelet utspelade sig.

Källa: Vierzig Begegnungen mit Ausserirdischen in Brasilien, av Walter K. Buhler.

Översättning: Sören Andersson

År 1910:

Underliga ljus cirklade runt kustångare

Vi är medvetna, om att den offentliga politiken är att sopa UFO-rapporter under mattan. Ja, det var faktiskt på ett sådant ställe, som fru E.D. Hunt fann en sextiosex år gammal rapport. Fru Hunt sände mig detaljerna från Albany och berättade hur hon upptäckte nyhetsartiklar på.

Medan hon och hennes man, som förberedelse för en renovering, bröt upp en gammal linoleummatta från ett mycket gammalt kontorgolv i Albany, fann de många kuriositeter bland gamla tidningar. De fann även även lönelistor för hamnarbetare på 1870-talet. Emellertid var det följande rapport, som fascinerade dem mest, eftersom de hör till de människor som önskar mer intelligenta utvärderingar av underliga iakttagelser, än de för närvarande får. Oturligt nog var dagen och månaden bortrivna. Året var dock 1910.

Kopia av rapport i "The West Australian", 1910

Kapten Nelsson på kustångaren Wookata, andre maskinist S. Arnold och rorsman G. Redd går helt bet på att förklara innebörden av de underliga ljus, som de såg, när fartyget passerade "Althorp Island" på väg till Port Adelaide, tidigt igår morse. Ljus lika klara som topplanternorna på en ångare, men **högt uppe i luften**, observerades av trion och det underliga var att de cirklade runt fartyget på ett irriterande sätt.

- Klockan var ca 01.00, sade kapten Nelsson. Rorsman sade: - Ser ni de här ljusen som flyger omkring? Mitt svar var: Ja, det finns många fler ljus här omkring, än jag någonsin sett här. Precis då fick jag se ett mystiskt ljus vid Cape Spencer, som försvann lika plötsligt som det blev synligt. Nu sade rorsman: - Det är konstigt, men jag har sett ljus vid babord, sedan rakt fram, och sedan på styrbords sida. Jag steg i i styrhytten, och när jag kom ut igen, såg jag två ljus vid styrbords sida inte långt borta, men högt uppe. De verkade passera. De var inte ljus från en ångare. De var lika klara som våra topplanternor, och så vitt jag kunde bedöma, på ett avstånd av 200 till 300 yards (180 - 270 meter). De var inte högt uppe i luften. Ljusen föreföll att vara på ca 9 - 10 meters avstånd från varandra, ett lite ovanför det andra. Jag kunde inte förstå det. Jag sade till rorsman: - Såg du dem? Han svarade: - Ja, de såg ut som tyska luftskepp som flög runt på himlen. Jag visste inte vad jag skulle tro. Jag är säker på att jag såg någonting ovanligt - något som jag med 45 års erfarenhet från havet aldrig tidigare sett.

Andre maskinisten Arnold sade också att han såg de underliga "ljusen".

Ovanstående händelse är den intressantaste. Det förefaller ha varit en "riktig flap" under de första åren det här århundradet, inkluderande kanske den första iakttagelsen av humanoider, varav en inte bara vinkade utan även hojtade. Denna händelse utspelade sig i närheten av Waipawawa, Nya Zeeland den 3 augusti 1909. En man kastades nästan av sin häst, när ett cigarrformat föremål svävade ovanför honom. Mannen rapporterade, att tre människoliknande figurer stod på däck. En av dem vinkade och skrek.

Den 30 juli 1909 rapporterades ett båtformat föremål av besättningen på ett mudderverk i närheten av Waikaka Valley, Nya Zeeland. Två ufonauter stod och tittade ut genom ett fönster i maskinen.

I augusti 1909 rapporterades att ett föremål uppenbarat sig över Marlborough Sounds, Nya Zeeland. Från detta sköts underliga projektiler, som gav ifrån sig ett fräsande ljud, när de slog emot vattenytan.

En tidningsman rapporterade ett UFO och hörde ett konstigt vinande ljud, när det flög förbi. Föremålet var cigarrformat med två vida vingar. Denna iakttagelse rapporterades den 5 augusti 1909 vid Wanganvu, Nya Zeeland. Samma år rapporterades andra föremål, som var tefatsformade, cigarrformade och konformade, långt innan den tid kom när de rapporterades som flygande tefat eller UFO:s.

Kanske andra iakttagelser från många decennier tillbaka skulle komma till offentligheten om fler människor skulle lägga märke till gamla tidningar på vindsvåningarna eller i andra förrådsutrymmen.

Källa: Fsr 6/1976

översättning: Roger Ersson